

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 21CEF1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número ****

Comissió d'Economia i Finances

Sessió 21, dimecres 13 de maig de 2026

Presidència de l'I. Sr. Guillem Mateo Sellas

Sessió 21 de la CEF

La sessió de la Comissió d'Economia i Finances (CEF) s'obre a ****. Presideix Guillem Mateo Sellas, acompanyat del vicepresident, Joan Canadell i Bruguera, i de la secretària, Lluïsa Llop Fernández. Assisteix la Mesa el lletrat Ferran Domínguez García.

Hi són presents [Ivana Martínez Valverde](#), [Susana Martínez Heredia](#), [Jordi Riba Colom](#) i [Guillem Sánchez Prat](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Toni Castellà i Clavé](#), [Jordi Munell i Garcia](#) i [M. Àngels Planas i Crous](#), pel G. P. de Junts; [Joan Ignasi Elena Garcia](#) i [Albert Salvadó Fernández](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Míriam Casanova Domènech](#) i [Juan Fernández Benítez](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Javier Ramírez Gutiérrez](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [David Cid Colomer](#), pel G. P. Comuns; [Laura Fernández Vega](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

Assisteixen a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposta de resolució sobre el termini de la informació precontractual hipotecària (tram. 250-01079/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació (text presentat: BOPC 429, 8).

2. * Sol·licitud de compareixença d'una representació de Foment del Treball Nacional davant la Comissió d'Economia i Finances perquè presenti l'informe "El dèficit d'inversió en infraestructures a Catalunya 2009-2025" (tram. 356-01641/15). Salvador Vergés i Tejero, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

3. * Sol·licitud de compareixença d'una representació del Consell General de Cambres de Catalunya davant la Comissió d'Economia i Finances perquè presenti l'informe " Projectes estratègics per a Catalunya - Març 2026." (tram. 356-01642/15). Salvador Vergés i Tejero, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

4. Compareixença de Miquel Puig i Raposo, exsecretari d'Afers Econòmics i Fons Europeus, davant la Comissió d'Economia i Finances per a informar sobre les perspectives econòmiques de Catalunya i sobre les amenaces, els reptes i les oportunitats per al futur de l'economia catalana (tram. 357-00714/15).

* Si s'escau el president proposarà l'ampliació de l'ordre del dia amb la substanciació de la compareixença d'una representació de Foment del Treball Nacional perquè presenti l'informe "El dèficit d'inversió en infraestructures a Catalunya 2009-2025" (tram. 356-01641/15) i de la compareixença d'una representació del Consell General de Cambres de Catalunya perquè presenti l'informe "Projectes estratègics per a Catalunya - Març 2026" (tram. 356-01642/15), com a punts 4 i 5 de l'ordre del dia.

El president

Hola, bona tarda a tots i totes. Comencem aquesta comissió d'Economia i Finances, en aquesta sala 10 tan acollidora i que ens agrada tant. L'estrenem quant a equipaments, pel que veig.

I sense més, doncs començaríem pel punt 1 de l'ordre del dia: la proposta de resolució sobre el termini de la informació precontractual hipotecària, que ha presentat el Grup de Junts per Catalunya. *(Veus de fons.)* Perdó, com molt bé m'avisa el vicepresident, tenim substitucions? *(Pausa.)*

M. Àngels Planas i Crous

Sí, el diputat Ignasi Prat substitueix el diputat Jordi Munell i la diputada Judith Toronjo, en el diputat Castellà. I després, ja ho dic, així estem tots substituïts, el diputat Agustí Corominas substituirà el diputat Munell. Ja quadra, eh?

El president

Perfecte. Cap altra substitució? *(Pausa.)* Perfecte.

**Proposta de resolució sobre el termini de la informació
precontractual hipotecària**

250-01079/15

Doncs un cop anunciades les substitucions pertinents, ara ja sí, començaríem amb l'ordre del dia, i com havia comentat, comencem amb el punt número 1 que a instàncies del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el senyor Ignasi..., Prat? *(Algú de fons diu: «Sí.»)* Té la paraula. Endavant.

Ignasi Prat i Sarri

Moltes gràcies, president. Membres de la Mesa, diputats diputades... Bé, avui portem a debat una proposta que pot semblar petita, tècnica o fins i tot administrativa, però precisament aquí és on sovint es veu la diferència entre fer grans discursos o fer política útil i real. Perquè molts parlen constantment d'habitatge, d'emergència habitacional, de facilitar l'accés a un habitatge, però després molt poc que gent revisa aquelles traves administratives que, sense aportar cap benefici real, acaben dificultant la vida de la ciutadania. I això és exactament el que passa avui a Catalunya amb el termini de la FEIN, la fitxa europea d'informació normalitzada.

La FEIN neix d'una directiva europea amb un objectiu molt clar: garantir transparència, informació i seguretat jurídica al consumidor hipotecari. I la Llei estatal 5/2019 ja estableix un termini de deu dies naturals perquè qualsevol persona pugui analitzar la documentació, rebre assessorament i prendre una decisió amb totes les garanties. Però a Catalunya aquest termini s'ha acabat convertint en deu dies hàbils i això a la pràctica significa quinze dies naturals. I la pregunta és molt simple: quina protecció addicional real obté el consumidor català respecte a la resta de l'Estat? Perquè la protecció del consumidor no es mesura en dies d'espera innecessaris, sinó en informació clara, assessorament i seguretat jurídica. I allargar terminis sense aportar més garanties no és protegir; és generar retards i incerteses. I no té cap sentit que una família catalana hagi d'esperar més dies que a qualsevol altre punt de l'Estat per formalitzar exactament la mateixa hipoteca.

I quan una operació hipotecària s'encalla per burocràcia innecessària, qui ho acaba patint és la persona que vol accedir a un habitatge, el jove que intenta emancipar-se o la família que necessita tancar una compravenda. La ciutadania no necessita més tràmits artificials; necessita seguretat jurídica i agilitat. I aquí és on nosaltres volem posar el focus. Perquè fer política útil també és revisar aquelles normes que tothom pateix, però que ningú s'atreveix a canviar.

I aquesta proposta no elimina cap garantia, no redueix cap dret, no deixa desprotegit a ningú, simplement harmonitza Catalunya amb el règim estatal previst a la Llei 5/2019, evitant rigideses absurdes i burocràcia innecessària. I sincerament, si realment volem facilitar l'accés a l'habitatge, potser hauríem de començar també per aquestes coses, perquè la millor protecció del consumidor és entendre el que signa i no esperar més dies perquè sí.

Moltes gràcies.

(Pausa.)

El president

Disculpi, pensava que encara havia de continuar. D'acord. Molt bé. Doncs, en aquest sentit, li passem la paraula a la diputada del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora i secretària d'aquesta Comissió d'Economia i Finances, la senyora Lluïsa Llop. Endavant.

Lluïsa Llop Fernández

Gràcies, president. En relació amb el debat sobre aquests terminis previs a la signatura d'hipoteques, crec que és important començar posant rigor i precisió, perquè creiem que aquesta és la política útil que reclamava el diputat.

En primer lloc, cal aclarir una qüestió que la proposta de resolució i l'exposició de motius confonen enlloc d'aclarir. A Catalunya el termini no és de deu dies hàbils, sinó, diu el Codi de consum, literalment: «Antelació mínima de catorze dies naturals a la formalització del contracte i abans que la persona consumidora, etcètera.» Per tant, d'entrada, deu dies hàbils, no; catorze dies naturals.

I certament, a l'Estat espanyol, la Llei 5/2019, reguladora dels contractes de crèdit immobiliari, estableix un termini mínim de deu dies naturals a escala estatal. Per cert, curiós, eh?, sentir Junts demanar homologació amb l'Estat espanyol en la normativa, però bé... Però Catalunya, afortunadament, té competències pròpies en matèria de consum i, per tant, ens regim pel que diu el nostre Codi de consum, que fixa, hi insisteixo, un termini de catorze dies naturals, ampliant el temps que el consumidor té per estudiar la informació.

És estrany que aquests només quatre dies de més, amb una situació molt desigual, s'entengui com un error a corregir. No estem parlant d'una excepció arbitrària, sinó d'una ampliació deliberada de garanties al consumidor; per cert, garanties que s'introdueixen en una modificació del Codi de consum feta pel president de la Generalitat, Artur Mas, amb el conseller Felip Puig, que entenc que no tenien cap intenció de perjudicar cap consumidor, ans al contrari, de protegir els seus drets.

De tota manera, jo he estat buscant, perquè pensava que igual hi ha alguna cosa que perjudica molt que se'ns escapa, però és que fins i tot la interpretació del Col·legi Notarial de Catalunya i el mateix Estat espanyol, mitjançant la Direcció General de Seguretat Jurídica i Fe Pública, assumeix que en el cas de Catalunya, la normativa del Codi de consum és la que cal aplicar.

I no estem davant d'una disfunció, sinó d'un mecanisme de protecció reforçada, un mecanisme que entenem imprescindible. Hi insisteixo, el que vostè explicava, els inconvenients que apunten, retards en operacions, ajustament de calendaris, són molt menors i, a més a més, hi han mecanismes per poder-los gestionar o renunciar

amb garanties sense deixar en desprotecció els usuaris. Perquè per nosaltres segurament la compra d'un habitatge és una de les coses més complexes que podem fer els consumidors davant d'una decisió vital. Decisions complicades i on el venedor té moltíssima més informació, moltíssima més formació, però que tu et trobes davant de clàusules sòl, arrodoniments a l'alça, carregar el consumidor amb despeses que hauria de sufragar el banc, interessos de demora excessius, venciments executats de forma arbitrària, etcètera, etcètera, etcètera. I entenem que aquesta protecció reforçada, que et dona una mica més de marge per poder avaluar totes les mesures, no és un problema, ans al contrari, és una garantia. És una eina –i acabo, president– perquè la gent pugui entendre què signa, comparar, preguntar i decidir amb coneixement. Per tant, en cas de dubte, per nosaltres sempre més i millor protecció que menys, més i millor

Fitxer 21CEF2

protecció per als consumidors.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora Míriam Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president, i bona tarda. Des del Partit Popular, doncs, creiem que és més que suficient el termini de deu dies naturals entre la recepció de la informació precontractual i la signatura del crèdit hipotecari, i de fet, tal com s'aplica a les altres regions d'Espanya, en comptes d'allargar-ho a catorze dies naturals, com es fa només en el cas de Catalunya. Amb els deu dies naturals considerem que ja es garanteix que el prestatari pugui revisar les condicions, comparar ofertes hipotecàries i rebre l'assessorament gratuït del notari. I, a més, creiem que allargar aquest procés de contractació hipotecària acaba generant incertesa, retards en les operacions immobiliàries, que s'acaben traduïnt en més costos per a les famílies i per a les empreses.

Per tant, sens dubte, el nostre vot és a favor d'eliminar aquesta trava normativa.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Javier Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, presidente. Yo, después de escuchar las intervenciones que me han precedido, la pregunta que se me formula es si desconocen la situación actual o hace muchos años que no firman una hipoteca, porque la realidad es que cuando un comprador firma una hipoteca con una entidad financiera, una entidad bancaria, hay una cuestión que se llama en derecho «confianza» y, por tanto, cuando un cliente tiene la capacidad de poder ir a las diferentes entidades bancarias a solicitar la información, corroborar el tipo de interés, pactar con ellos las garantías y las condiciones, esto que ha explicado la señora Llop, de Esquerra Republicana, no pasa o debe pasar muy poco. Yo no lo he encontrado jamás.

Pero, bueno, yo la verdad es que cuando firmé mi casa, lo que tenía es una cierta ansiedad para poder ya convocar al notario y poder firmar. Y la cuestión desde la realidad es que tenías que esperar más que nadie y tenías que buscar otro notario para que fuera más rápido que nunca. A pesar de que tuvieras necesidad imperiosa de tener una vivienda. Pues no, aquí en Cataluña tardamos mucho más.

Que en realidad eso quiero decir lo siguiente, y es que –vaya por delante nuestra sorpresa– hoy traen una propuesta que esconde una verdad que nos reconforta: se han rendido ustedes a la evidencia de la lógica nacional. Dice su propuesta que tener plazos distintos en Cataluña que en el resto de España no aporta ninguna mejora, que genera incertidumbre y que encarece de costes. Pues sí, efectivamente. Bienvenidos al sentido común, *senyors* de Junts. Han necesitado ustedes décadas de gestión desastrosa para darse cuenta de que el hecho diferencial del que tanto presumen no es más que una fábrica de burocracia, retrasos y facturas para los catalanes.

Votaremos a favor, por supuesto. Votaremos a favor porque nosotros siempre hemos defendido que un español de Barcelona tenga exactamente los mismos derechos, plazos y obligaciones que uno de Madrid, de Burgos, de Sevilla o de cualquier otro punto de España.

Pero déjenme decirles con cierta ironía que nos alegra verles, por fin, en este barco, y realmente ojalá fuera antes. Bienvenidos al barco de la unidad nacional y de la armonización; aprovechen este momento y no se queden a medias, de verdad. Si hoy admiten que la diferencia normativa en las hipotecas es un estorbo, sean valientes, valientes para admitir y que admitan que tener diecisiete legislaciones distintas es un lujo que los españoles no pueden pagar. Admitan que el estado autonómico es su modelo fallido, un monstruo burocrático que solo sirve para colocar a sus amigos y complicar la vida a las familias y las empresas, cosa en la que ustedes tienen gran experiencia. Admitan que lo siguiente que debemos hacer después de armonizar estos diez días es devolver las competencias al Estado para que España vuelva a ser un país eficiente, unido, con una sola ley para todos. Se llama «gestión eficiente».

¿Quién sabe», igual llegará un día en el que ustedes se den cuenta de que la mejor forma de proteger a los catalanes no es levantar fronteras de papel, sino recuperar la cordura nacional. En el marco de la unidad de España siempre hay sitio incluso para que aquellos que se pasan el día intentando hundirlo mientras se benefician de su estructura.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Ara seria el torn del Grup Parlamentari de Comuns, que han excusat la seva assistència avui d'aquesta comissió d'Economia i Finances. I, per tant, passàriem el torn de paraula al següent grup parlamentari, en aquest cas, al Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Sí; molt breu. Nosaltres creiem que és positiu que hi hagi una normativa pròpia de Catalunya, que ja és històrica, que és diferenciada i que ha tendit moltes voltes a ser més garantista. En aquest cas, que hi hagi més temps és més garantista. Intentar fer passar el problema de l'habitatge o fer petits discursos com si no fos important el que s'expressa moltes vegades en aquestes comissions o en el plenari per un problema d'un diferencial d'uns dies a l'hora d'accedir a l'habitatge ja en compra, a mi em sembla ridícul, honestament, tenint en compte la pujada de preus que hi ha hagut en aquest país, tenint en compte què va suposar la liberalització de preus d'Aznar, que ja tenint majoria absoluta, va comptar amb els vots d'una formació que ja no existeix, però que potser ens sona, que va ser Convergència per Catalunya. Per tant, home, em sembla que no podem parlar de que aquesta sigui la problemàtica. Hi ha una problemàtica moltes vegades de burocràcia en aquest país? Sí. És un problema per a la petita i mitjana empresa, és un problema per als particulars? Sí. Podem trobar en aquests pocs dies de diferencial que es tracta d'una mesura de caràcter garantista, com he dit? No.

Llavors, estem a favor de que no s'hagin d'assimilar les nostres pròpies regles a les regles de l'Estat, tenen una història i té un sentit moltes vegades, com he dit. I, per tant, votarem en contra d'aquesta proposta i ens instem a tots plegats a pensar que potser el problema de l'accés a l'habitatge, com a mínim quan vols accedir a un habitatge i per viure-hi, serien els preus, seria l'especulació, serien precisament aquells que sí que els compta d'uns pocs dies, perquè en realitat el que estan fent són negocis, diguem-ne, amb moltes unitats i no amb habitatges. I que, per tant, aquesta proposició de l'associació no té cabuda en lo que nosaltres hem de pensar. Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Disculpin que els aparells són nous i la pantalla encara costa que funcioni. (*Veus de fons.*) D'acord, d'acord. Posem tres? Molt bé. Al no haver-hi cap representant del Grup Mixt, doncs, passaríem el torn de paraula al següent grup parlamentari, en aquest cas Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula la il·lustre senyora diputada Susana Martínez.

Susana Martínez Heredia

Bé; gràcies, president. Diputats de Junts, vostès viuen a Matrix, de veritat que no hi ha una altra manera de dir-ho, perquè només des d'una realitat paral·lela es pot venir aquí a dir que el que genera incertesa i pot encarir els costos per a les famílies és esperar quatre dies més abans de signar una hipoteca. Quatre dies. I ho diuen tan tranquils.

Saben què és el que realment genera incertesa i encareix els costos d'una família? No són quatre dies, no; són trenta anys, trenta anys hipotecats, trenta anys pagant. Aquest és el món real, el món de la gent que cobra 1.500 euros i ha d'assumir quotes hipotecàries de més de vuit-cents euros al mes, més de la meitat del sou només per tenir un sostre, molt per sobre del trenta per cent assumible. I vostès venen aquí preocupadíssims per quatre dies de reflexió abans de signar amb un banc. De debò? Ho repeteixo, quatre dies *versus* trenta anys. Això és el que retrata perfectament les prioritats de Junts per Catalunya.

Què és exactament el que volen protegir vostès aquí: les famílies o la velocitat amb què els bancs tanquen les hipoteques? Vostès saben el que és signar una hipoteca a trenta anys i viure amb un salari de 1.500 euros al mes? I després encara queda omplir la nevera, pagar la llum, el transport i també criar els fills. I no, és evident que no, que no ho saben. I escoltant-los sembla que tampoc parlin amb gent humil i treballadora des de fa molt i molt de temps.

Deixin de viure a Matrix i baixin al carrer. Els convido a que vagin als barris i parlin amb la gent que fa malabars per pagar el lloguer i amb les famílies que viuen amb l'aigua al coll. La gent els posarà els peus a terra molt i molt ràpid.

I, mirin, formes de demostrar fins a quin punt s'està allunyat de la realitat n'hi ha moltes, però venir aquí a dir que el problema de les famílies és esperar quatre dies més abans de signar amb el banc, sincerament, això és memorable. I ara s'indignen. Curiós.

Quan les famílies s'ofeguen amb els lloguers impossibles, no els veiem tan alterats i voten feliçment en contra de limitar els preus dels lloguers. I sí, ho diré clarament, vostès capitalitzen el patiment de la gent. Aquest és el seu model.

Els terminis d'informació i assessorament no són una trava burocràtica, sinó una mesura mínima de defensa davant l'asimetria existent entre la banca i el consumidor.

I per tot això votarem en contra als dos punts de la proposta de resolució i en contra del model de Junts per Catalunya.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Al no haver-se registrat esmenes, passaríem ja directament a la votació.

Vots a favor?

PP, VOX, Junts per Catalunya. Per tant, sis vots.

Vots en contra?

Socialistes i Units per Avançar, la CUP i Esquerra Republicana, nou.

Abstencions, cap.

Per tant, decau la proposta de resolució.

Sol·licituds de compareixença

356-01641/15 i 356-01642/15

En aquest sentit, passaríem ara al següent punt de l'ordre del dia, que són els punts 2 i 3, que els demanaria si els sembla bé, doncs, votar les sol·licituds de compareixença tant de Foment del Treball Nacional per presentar l'informe del dèficit d'inversió en infraestructures a Catalunya 2009-2025, com la compareixença del Consell General de Cambres de Catalunya per presentar l'informe *Projectes estratègics per a Catalunya*, març 2026; per votar-los per assentiment, si els sembla bé. (Pausa.) Sí?

I ara, a continuació, tornaríem a votar els mateixos dos punts per tal de substanciar-los, com se'ls havia informat en el correu de l'ordre del dia. Els sembla també bé? (Pausa.) Doncs en aquest cas procediríem a començar aquesta compareixença. Compareixença conjunta d'aquests dos punts que els he comentat.

Anem a buscar els compareixents.

(Pausa.)

El president

Bé; moltes gràcies al senyor Salvador Guillermo, de Foment del Treball Nacional, i a la senyora Alicia Casart Hualde, en representació del Consell General de Cambres de Catalunya, per ser avui aquí a la Comissió d'Economia i Finances.

Tenim sempre la tradició, doncs, de fer un agraïment sincer als compareixents que destinen temps del seu dia a dia i també a compartir els seus coneixements.

I en aquest sentit, volia fer una petita prèvia. I és que hi ha hagut una petita falta d'especificació en l'ordre del dia que deia que la compareixença del punt 2 i el punt 3 es faria conjuntament. En l'asterisc final de l'ordre del dia que deia que se substanciaria, no queda clar que les dues compareixences serien conjunes. En aquest sentit, ampliaríem de quatre a cinc minuts els torns de cada un dels grups perquè tinguin una mica més de temps per realitzar-la. I de cara a properes comissions d'Economia i Finances, ja especificarem més detalladament quan siguin compareixences conjunes.

En aquest sentit, doncs, cada un dels compareixents tindrà quinze minuts per fer l'explicació pertinent i, com ja he avançat, després cada grup tindrà cinc minuts, per cloure, finalment, els compareixents amb deu minuts cadascun.

Sense cap més preàmbul, els cedeixo la paraula. Qui començarà? *(Pausa.)* sí? El senyor Salvador Guillermo, doncs, té la paraula. Moltes gràcies.

Salvador Guillermo (representant de Foment del Treball Nacional)

Moltes gràcies, president. Diputades i

Fitxer 21CEF3

diputats, senyores i senyors... Comparec avui davant d'aquesta cambra per parlar d'una qüestió que no és sectorial ni conjuntural ni estrictament pressupostària; parlem d'una qüestió de país: el dèficit acumulat d'inversió en infraestructures a Catalunya. I voldria començar amb una idea molt clara: les infraestructures no són una carpeta tècnica reservada a enginyers, economistes o a les persones que es dediquen als pressupostos. Les infraestructures són una condició material de

progrés. Són el suport físic de la competitivitat, de la cohesió territorial, de la mobilitat quotidiana, de la logística, de la seguretat viària, de la gestió de l'aigua, de la transició energètica i, en definitiva, de la qualitat de vida dels ciutadans.

Quan una infraestructura funciona, sovint no es veu; quan falla, ho pateix tothom. El treballador que arriba tard, l'empresa que perd competitivitat, el transportista que assumeix sobre costos, l'estudiant que encadena retards, el territori queda desconnectat, el sector productiu veu limitada la seva capacitat de créixer, exportar i atreure inversions. Per això, avui no vinc a parlar només de quilòmetres de via, de carreteres, d'estacions, de ports, d'aeroports o de dessalinitzadores; venim a parlar de capital col·lectiu, venim a parlar de si Catalunya està invertint prou per sostenir el seu model econòmic, social i territorial. I la resposta que dona l'informe és contundent: No, i no ho està fent.

L'informe de Foment del Treball, en el que ha participat també al disposar bàsicament de la informació estadística al nostre associat, la Cambra de Contractistes d'Obres de Catalunya, estima que el dèficit acumulat d'inversió en infraestructures a Catalunya entre el 2009 i el 2025 arriba a la xifra de 49.543 milions d'euros corrents i que si els passem amb valors constants de l'any 25 estaríem parlant d'una xifra que assoliria els 58.748 milions d'euros.

Com vostès veuen, la magnitud del retard acumulat és especialment molt significativa. No és una xifra menor. No és una diferència comptable, no és un problema que puguem explicar per un any dolent, per un cicle pressupostari advers o per una dificultat administrativa puntual. És una bretxa sostinguda durant gairebé tot el període analitzat. És el resultat d'anys d'activació insuficient de projectes, d'execució feble i de manca d'una cultura inversora estable i exigent i on la inversió pública, la que se centra en els projectes de futur, ha pagat excessivament en ella la política de reducció del dèficit públic.

Permetin-me precisar la metodologia, perquè és important. L'informe no diu que aquests 49.543 milions sigui obra executada, que s'ha deixat de pagar en un exercici concret al llarg de tot el període, òbviament; l'indicador utilitzat és la licitació anual d'obra pública, entesa com a mesura observable de l'activació contractual, és a dir, mesura el volum de projectes que entren *efectivament* en fase de contractació. Això

té una virtut: és una dada homogènia, sistemàtica i editable. No mesura anuncis, no mesura intencions, no mesura compromisos polítics; mesura contractes que entren en fase d'obra. I aquesta distinció és fonamental, perquè una infraestructura no existeix quan s'anuncia, no existeix quan apareix en una roda de premsa, no existeix ni tant sols quan figura en un pressupost. Una infraestructura comença a existir institucionalment quan es planifica el projecte, es licita, s'adjudica i s'executa i es manté.

L'informe pren com a referència una intensitat inversora del 2,2 per cent del PIB, alineada amb el valor observat al conjunt dels països de la Unió Europea, sobre una definició sectorial explícita del que entenem en l'estudi del que és infraestructura. Òbviament, és una part de la inversió pública, però no pas tota. Aquest percentatge no es presenta com una veritat absoluta ni com un òptim universal; aquest percentatge és una referència empírica, és el que han donat els resultats durant aquest període en altres països europeus.

A partir d'aquesta referència, es calcula el que hauria estat l'objectiu anual d'inversió que s'havia de fer a Catalunya, però que no s'ha fet. I d'aquesta diferència és aquest acumulat del que els he assenyalat les xifres. El resultat és molt clar després del nivell excepcional del 2009, quan la licitació va assolir la xifra de 5.737 milions d'euros, és a dir, equivalent al 2,8 per cent del PIB, Catalunya ha mantingut durant la major part del període uns nivells de licitació clarament inferiors al referent europeu. L'any 25, per exemple, la licitació prevista era 3.990 milions d'euros, mentre que l'objectiu equivalent a aquest emmirallar-se del 2,2 per cent ens donaria una xifra de 7.365. Això genera, per tant, un dèficit o una manca d'inversió o una manca de ser igual que la resta dels nostres companys europeus de 3.375 milions d'euros.

Per tant, el diagnòstic és nítid: Catalunya no pateix una desviació puntual; Catalunya pateix una trajectòria prolongada de baixa activació contractual d'infraestructures. I aquesta trajectòria té conseqüències, res és gratis. Té conseqüències sobre la productivitat. Una economia oberta, industrial, exportadora, intensiva, amb serveis avançats necessita connexions fiables, necessita mobilitat laboral eficient, necessita ports competitius, corredors mediterranis funcionals, carreteres segures, una xarxa de ferrocarrils, especialment de rodalies, fiable, connexions aeroportuàries

adequades i infraestructures hidràuliques preparades per a un context climàtic que, com vostès saben, cada vegada és més exigent.

Té conseqüències sobre la cohesió territorial, on les infraestructures no arriben quan les connexions són deficientes. Quan determinades comarques queden penalitzades per la manca d'accessibilitat, el territori es fragmenta. I un país fragmentat és un país amb menys oportunitats. Té conseqüències sobre la vida quotidiana. Les infraestructures no són economia agregada; són temps, són seguretat, són fiabilitat, són hores de vida guanyades o perdudes, són la diferència entre un país que facilita l'activitat als seus ciutadans i un país que els obliga a conviure amb incidències permanents. Dependre del cel en un clima mediterrani com és el nostre, caracteritzat per la seva pluviometria irregular, la regularitat de sequeres pot derivar en que aquest sigui un infern. I si no assegurem la seva garantia de subministrament, podem tindre un problema i per això és essencial disposar d'infraestructures hídriques, ja sigui de producció, d'aprofitament i també promoure una política d'ús racional i eficient dels recursos escassos, en aquest cas, al nostre país.

Com dèiem, a més, tot aquest conjunt té conseqüències institucionals. Quan un país acumula durant anys projectes pendents, calendaris incomplets, pressupostos no executats i anuncis reiterats, la confiança es deteriora. Quan el que ha de ser ordinari es torna extraordinari i l'extraordinari es fa ordinari, això també té un cost. Un altre exemple, la pròrroga pressupostària, que ja s'ha tornat una cosa ordinària, que castiga especialment la inversió pública –que castiga especialment la inversió pública.

L'informe també mostra la bretxa de la licitació, que és coherent amb altres indicadors de baixa execució pressupostària. L'Administració central presenta a Catalunya un grau d'execució durant aquest període del 59 per cent, 59,5, i, per tant, té un volum d'11.059 milions d'euros no executats. I la Generalitat de Catalunya estaríem parlant d'un grau superior del 88,7 per cent, que fa que la diferència per arribar al cent, estem parlant de 3.147 milions d'euros.

Aquestes dades són esfereïdores en l'àmbit ferroviari: Adif només el 48,6 de la inversió pressupostària. I si hi afegim Renfe, bé, pugem al cinquanta, pugem una miqueta, eh? Ja sabem que va xino-xano.

I ens falta encara una pregunta, i després encara ens preguntem què passa amb rodalies? Sorprèn que encara ens preguntem això quan les dades són ben clares que això era esperable.

L'any 23 és particularment il·lustratiu: la inversió executada per l'Estat a Catalunya va ser de 1.028 milions d'euros, és a dir, el 9,3 per cent del total regionalitzat, molt més per sota del PIB o de la població, que vostès també saben. Aquell any, el grau d'execució de les inversions de l'Estat a Catalunya va ser del 44,6 per cent, és a dir, la meitat del grau d'execució que es va fer del total regionalitzat –perquè hi ha una part que com que no es pot regionalitzar, es fa difícil–, que va ser del 82,6 per cent.

Per tant, aquestes xifres no poden normalitzar-se. No poden convertir-se en una anomalia acceptada. No podem assumir com a inevitable que a Catalunya pressuposti una cosa, liciti menys i executi encara menys. Aquest patró no és sostenible i aquí convé fer una reflexió institucional: el debat sobre les infraestructures a Catalunya no es pot limitar a reclamar més recursos, tot i que els recursos són imprescindibles, el debat ha d'entrar també en la governança del cicle inversor. Perquè una política d'infraestructures no és només consignar coses del pressupost; és disposar d'una cartera de projectes madura, planificada i prioritzada. És tenir estudis previs, projectes constructius, tramitació ambiental, consens territorial, capacitat administrativa, licitació sostinguda, execució efectiva i manteniment inversor.

Per això, Foment reclama una veritable cultura inversora i aquesta expressió és important. Una «cultura inversora» vol dir entendre que invertir no és simplement gastar; invertir és crear actius i fer futur, construir futur; és ampliar la capacitat productiva; és reduir costos futurs; és generar rendiments econòmics, socials i ambientals; és construir el capital públic que necessitem per a les properes generacions. El contrari, és cert, no invertir té un cost. Recordin aquella dita del cost de la no Europa. Encara que no aparegui de manera immediata en el dèficit públic, té un cost en forma de congestió, inseguretat, retards, menor competitivitat, pèrdua d'oportunitats, deteriorament ambiental, desigualtat territorial i menys qualitat dels serveis.

Quan ens donem una infraestructura necessària no estalviem necessàriament diners, sovint simplement traslladem el cost al futur i que encara ens costarà més car. Quan aquests projectes s'endarrereixen, el país no queda igual; perd capacitat, perd temps, perd oportunitats. Per això, cal un canvi de marc. El debat públic sobre infraestructures ha estat massa sovint dominat per dues dinàmiques poc útils: d'una banda, l'anunci reiterat de projectes sense calendari, sense finançament suficient o sense execució efectiva. De l'altra, la discussió fragmentada projecte a projecte sense una visió sistèmica del conjunt de les necessitats del país.

Catalunya necessita una estratègia d'infraestructures amb visió de llarg termini, però també amb instruments de seguiment anual. Necessita objectius pluriennals, però també indicadors concrets. Necessita pactes, però també execució. Necessita consens, però també responsabilitat.

Molts projectes requereixen anys de maduració i execució, i si a cada canvi polític implica reiniciar projectes, el sistema perd eficiència. Cal reforçar el consens en els projectes i que després sigui la política més individualitzada la que determini la programació molt més immediata i la prioritització d'aquesta programació. Però hem de definir quins són els projectes que necessitem com a país. Recordem aquí el debat del tema de l'aigua i el llistat que acompanya com a resultat d'aquest debat que va fer tan afortunadament el Parlament.

Necessitem un debat amb llum, sense foscor. Cal fer un seguiment públic, sistemàtic i comprensible de tres dimensions diferents: pressupostació, licitació en la qual nosaltres encetem amb aquests estudis que portem ja per cinquè any, per cinquena edició, i no n'hi ha prou amb saber què s'ha pressupostat, quantes vegades surt als diaris el que s'ha pressupostat, però el que és important és el que s'ha executat. És com si a vostè els ofereixen un salari, però després el que els ingressa a la caixa és ben diferent. Oi que no és lo mateix? Doncs per a això és el mateix.

El Parlament pot reclamar una unitat d'allò que correspon a Catalunya quan les dades mostren una execució estatal sistemàticament inferior al pes econòmic i poblacional de Catalunya, doncs no estem davant d'una percepció subjectiva, estem davant d'una evidència que requereix resposta política i institucional. Però seria un

error convertir aquest debat només en una qüestió de confrontació d'administracions.

Necessitem els ciutadans..., els ciutadans necessiten que els trens funcionin, que les carreteres siguin segures, que els ports i aeroports siguin competitius, que l'aigua estigui garantida, que les mercaderies es moguin de manera eficient i que el territori estigui connectat. Catalunya no pot aspirar a ser una economia capdavantera amb una infraestructura insuficient, envellida o executada a mig gas. No podem demanar a les empreses que competeixin globalment si el país no els ofereix una base logística, energètica, hídrica i de mobilitat a l'alçada.

No podem parlar de reindustrialització sense parlar d'infraestructures. No podem parlar d'habitatge sense parlar del transport. No podem parlar de cohesió territorial sense parlar de connectivitat. No podem parlar de sostenibilitat sense parlar d'inversió. La

Fitxer 21CEF4

inversió en infraestructures és una política econòmica, però també és una política social, perquè les mancances... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –miro de terminar ràpid, president–, perquè les mancances d'infraestructures les pateix qui té menys alternatives, qui no pot canviar d'horari, qui depèn del transport públic, qui viu en el territori menys connectat, qui treballa lluny de casa, qui assumeix costos que no hauria d'assumir.

Parlem, en definitiva, d'oportunitats. Parlem de temps de vida, de drets efectius. La conclusió de l'informe és clara: el problema a Catalunya no és només de volum pressupostari, també de cultura inversora i de capacitat institucional.

Salto algunes parts. Els 49.543 milions d'euros de dèficit acumulat no són una xifra, no són el reflex d'una trajectòria; són el senyal d'un país que ha invertit per sota de les seves necessitats, són el resultat d'una cadena de decisions ajornades, projectes pendents i d'execucions incomplertes. Hi hem de donar la seva importància, pot ser que aquests informes puguin servir com un punt d'inflexió.

Podem utilitzar aquest diagnòstic per lamentar-nos o el podem utilitzar per actuar. Podem continuar discutint cada projecte de manera aïllada o podem construir una política d'infraestructures amb visió de país. Podem seguir confontent pressupost amb inversió real feta o podem exigir que allò que s'aprovi es lícit i que allò que es lícit s'executi.

Catalunya necessita una nova etapa en matèria d'infraestructures, una etapa basada en rigor, planificació, transparència, execució i ambició. Una etapa que entengui que invertir és construir futur. Una etapa que no deixi de costat les infraestructures. Invertir és decidir i durant anys la suma d'ajornaments, retards, incompliments ha tingut conseqüències. Ara cal fer el contrari: decidir planificar, decidir licitar, decidir executar i decidir mantenir. Aquest és el compromís que demana el país. Aquest és el compromís que necessita la seva economia i els seus ciutadans.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Guillermo. I ara seria el torn de paraula de la senyora Alicia Casart, directora d'Estudis i Infraestructures del Consell General de Cambres de Catalunya. Té la paraula.

(L'exposició va acompanyada d'una presentació de xarts, que es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.)

Alicia Casart Hualde (directora de Serveis i Infraestructures del Consell General de Cambres de Catalunya)

Bona tarda. Gràcies, president. Diputats, diputades, gràcies per aquesta oportunitat per explicar-nos sobre el que pensem sobre el dèficit d'inversió, que és molt coincident amb el que acaba de presentar el senyor Salvador Guillermo.

Jo el que us presentaré tot lo ràpidament que pugui és un estudi, una anàlisi que vam presentar el 19 de març passat, que en realitat és una anàlisi regular que anem actualitzant no cada any, però més o menys cada pocs anys. És sobre no només el dèficit d'inversió, sinó com hauríem de fer per recuperar-ho, no?

En aquesta diapositiva el que fem és il·lustrar una mica el que us ha explicat el Salvador Guillermo, que és el que passa amb el que es pressuposta realment, no?

Portem una sèrie d'anys, des del 2015, en la qual és molt curiós veure aquesta pujada bastant espectacular de xifres de pressupost de l'Estat a Catalunya, pràcticament duplicades. Són xifres que interessantment venen a implicar que el que es pressuposta o es preveu invertir, o sigui, es pressuposta a Catalunya cada any, a partir del 2021, s'apropa més o menys al famós dinou per cent; no és el dinou per cent, però s'apropa a aquest percentatge de referència que tenim tots al cap vinculat a la famosa disposició addicional tercera. Pesa, en termes de pressupostat, el mateix que en termes de PIB.

Ara, quan parlem de l'execució real, la pel·lícula segueix sent la mateixa. I aquí començaré fent-vos un espòiler, de fet, no? I és que realment tot això que es pressuposta no es pot executar. I això lliga amb el que comentava el representant de Foment de Treball: una gran quantitat de projectes estratègics per a Catalunya no estan en fase suficientment avançada, no d'estudi o projectes, sinó fins i tot ni de planificació, per realment convertir-los en projectes executables. Llavors, tenim dues realitats paral·leles. Una, el que ens expliquen amb pressupostos i una altra la que acaba passant en la realitat. Aquest és el primer missatge que us volia fer.

La nostra metodologia per calcular el dèficit és diferent, però al final acabem arribant tots al mateix número, pràcticament.

Salvador Guillermo (representant de Foment del Treball Nacional)

Sense parlar-nos.

Alicia Casart Hualde (directora de Serveis i Infraestructures del Consell General de Cambres de Catalunya)

Sense parlar-nos. Que ens portem bé, però no ens veiem cada dia, ni molt menys. Ens veiem aquí i en altres reunions.

Què hem fet nosaltres? Nosaltres hem partit de la base de dades sobre l'estoc de capital que elabora l'IVIE en col·laboració amb la Fundació BBVA, que calcula el que es va assentant en termes de capital invertit en infraestructures en el nostre cas; és la dada que nosaltres extraïem, la base de dades és molt més àmplia. I anem veient aquesta acumulació de riquesa neta, traient la depreciació, és a dir, el valor d'infraestructura cada any a l'Estat i també a les comunitats autònomes. Llavors, el

que veiem és l'evolució, en aquest cas és la traducció d'aquesta base de dades a la inversió bruta –en colors blaus– que s'ha anat fent. És la traducció d'aquest estoc net any rere any. I aquí es veu clarament com passat el 2019, que ja us assenyalava també Foment del Treball fa un moment que va ser el moment més espectacular de licitació, d'execució, també la inversió realitzada, cau en picat i passem a les barretes mínimes que tenim entre 2012 i l'actualitat.

Llavors, el nostre càlcul consisteix en dir: hem d'arribar a tenir un pes del dinou per cent a Catalunya, del dinou per cent d'estoc de capital respecte al total de l'estoc de capital invertit net de l'Estat. Tornem a aquest dinou per cent de referència.

Com convergir cap a aquest estoc? Doncs entenem que caldrà una sèrie d'anys, no podem cobrir el dèficit en quatre dies, ni molt menys. I aquí generem una sèrie d'inversions brutes, teòriques que caldria executar per recuperar aquesta inversió no realitzada i per situar Catalunya en el punt que li pertoca. Per tant, és un plantejament completament diferent, però acabem anant a una xifra similar. Arribem a una inversió bruta total entre 2026 i 2043 de 49.921 milions d'euros, d'acord? Atenció, perquè aquí es considera tot, totes les administracions i fins i tot sector privat en inversió en capital d'infraestructura pública. Uns 2.773 milions d'euros any. Recordem que el que s'estava executant depèn de l'any. Aquí dic que significaria triplicar gairebé la inversió actual. Segons l'any és multiplicar per 2,5, 2,3 pràcticament per tres. Depèn de l'any. Però aquest és el gran missatge.

Llavors, a continuació hem donat la volta al tema. Bé, en aquesta diapositiva vinc a apuntar-vos la idea que us deia abans, l'espòiler, és a dir, que es pressuposta més del que es pot executar. I el que cal és impulsar realment aquesta llista de projectes que a cambrà tenim. Tenim una llista de projectes per valor de 53.800 milions d'euros, si no em falla la memòria –la tinc per aquí apuntada. Ja hi arribarem. És igual, 53.800, que també significa una inversió anual de 2.900, aproximadament. Però el més important a destacar-vos, el que ens preocupa és que ni tan sols la planificació està realment en el punt que li pertoca. Un exemple és el pla de rodalies.

Nosaltres vam veure una cosa el mes de gener que ens va alarmar. Abans de la crisi ferroviària que va tenir lloc al gener passat, hi havia un pla de rodalies pel valor d'inversió total per al període 2020-2030 de 6.346 milions d'euros. Van arribar tots

els incidents greus del mes de gener. Ens vam adonar que estava la xarxa ferroviària feta un desastre. De sobte es posen a revisar tota la infraestructura, no només de via catenària, sinó també la pròpia infraestructura civil de túnels i talussos, i ens treuen, que ja estava previst, una actualització del pla 20-30 que tocava en aquestes dates, que correspon a la fase de detall 2026-2030, que implica un increment d'aquells 6.300 milions d'euros a 8.000. Bona part d'aquest increment, precisament, correspon a una pràctica duplicació del programa de reposició d'actius.

Llavors, aquí ens vam preguntar: «Però aquí què ha passat? Aquí hi ha hagut un error a nivell de planificació i no fa precisament vint anys, sinó quan es va definir aquest pla 20-30. Per tant, ens inquieta què pensa l'administració, com ho pensa, com preveu el que cal realment fer i en base a quina informació.

Amb això he agafat com a base o com a exemple o com a anècdota, nosaltres el que hem fet és muntar aquesta llista de projectes estratègics, és a dir, el que caldria incloure en planificació i impulsar estudis i projectes amb tota urgència per poder realment acabar construint l'estoc d'infraestructures que ens fa falta d'aquí a l'horitzó 40, 43, seguint la sèrie de l'estoc de capital.

Ens hem fixat en l'àmbit aeroportuari, en l'àmbit de transport públic, en l'àmbit, evidentment, de carreteres, àmbit logístic, sobretot posant molt l'accent en la qüestió ferroviària, el Corredor Mediterrani, que té una entitat *per se* en les demandes de cambra, transició hídrica i energètica. Però sobretot aquí hem apuntat assenyalar necessitats d'inversió en l'àmbit de la transició hídrica, agafant el pla de nous recursos hídrics de la Generalitat que està actualment en marxa.

I d'aquí hem anat a la proposta d'una llista d'actuacions prioritàries. Aniré molt ràpidament cap al final. Després, si em sobra temps, tornaré una mica, a veure si puc anar a més detall, però és una presentació molt llarga que està disponible, està penjada al web de la cambra. Però hem organitzat les actuacions a dos horitzons, unes de més prioritàries per a l'horitzó 2030 i d'altres ja de cara a l'horitzó 2040.

Aquestes actuacions prioritàries a 2030, a part d'incloure necessàriament millores en un àmbit més qualitatiu de governança –i això és una cosa que es diu aviat, però que, com tots en som conscients aquí en aquesta sala, té una complexitat enorme i molts deures a fer. Governança a nivell administracions, governança compartida en

infraestructures, però sobretot governança a nivell de cultura de gestió del capital d'infraestructura. Aquí també, Salvador, recolzo el que has dit abans, cal un canvi de cultura radical –i aquí assenyalo l'àmbit ferroviari– en el que és el manteniment i la gestió, que ha quedat realment evident..., en l'última crisi ferroviària ha quedat absolutament descuidat i ho estem pagant molt car.

Anant ja a l'àmbit més sectorial, a l'aeroportuari assenyalem la necessitat de començar a arrencar amb la màxima celeritat l'ampliació de l'aeroport del Prat, amb la complementarietat dels aeroports de Girona i Reus per aprofitar, per treure..., no per treure, però per poder absorbir els creixements futurs de trànsit intraeuropeu de passatgers.

En l'àmbit de carreteres, no ens cansarem de reclamar la continuïtat de la B-40 al Vallès, ronda Nord i més enllà. Creiem que la xarxa viària de Catalunya està incompleta, té un dèficit de connectivitat greu a nivell transversal que cal resoldre. Els plans de millores a l'AP-7 i l'AP-2 presentats al juliol del 2022 per part de l'Administració de l'Estat i parcialment traslladats amb alguna encomanda de gestió a la Generalitat. El programa 2+1 de la Generalitat. I també la definició d'un model de tarificació per l'ús de les vies d'altres prestacions.

Una de les problemàtiques greus que hi ha actualment és l'aparentment poca disponibilitat pressupostària per cobrir tota la inversió que cal fer per començar el manteniment de carreteres i sobretot de les autopistes, a les quals se'ls va aixecar el peatge l'any 2021. Està fent-se molt palès no només el desgavell a nivell de tràfic, sinó també l'enorme desgast de la infraestructura, que també estem pagant molt car actualment i no s'està cobrint amb el mateix nivell de despesa de manteniment que teníem abans de l'aixecament dels peatges.

Per tant, cal definir un model en aquest terreny urgent que agafi tot l'Estat. No definir-lo només per al territori català, perquè això representaria novament un greuge, al que no volem tornar.

En transport públic, cal no només la finalització del pla de rodalies de Catalunya, sinó la definició realment d'un nou sistema de gestió i manteniment i la definició de les actuacions que cal fer mirant al futur, no pas a la urgència de l'avui per resoldre

les problemàtiques d'infraestructura de reposició d'actius: nous túnels, el tercer túnel ferroviari de Barcelona, també túnels del transport públic de Vallvidrera i Horta.

Fitxer 21CEF5

Xarxa d'autobús interurbà que realment pugui cobrir la demanda actual.

Ferrovitari de país, transformació en ample internacional de tot el Corredor Mediterrani, de Mollet a Portbou. La línia convencional actual hauria de transformar-se sí o sí a ample internacional.

Completar les terminals ferroviàries. Estem molt curts de terminals a Catalunya, això restringeix enormement la possibilitat de passar mercaderies de camions a trens. Tenim les nostres vies absolutament col·lapsades de camions: 25.000 camions diaris per l'AP-7 a l'alçada de Sant Cugat; catorze mil creuant la Jonquera. Això és insostenible, insostenible per al sistema en un context d'emergència climàtica, però per al propi sector del transport, que s'està enfrontant als seus propis problemes de manca de xofers i de desafiaments, reptes futurs a nivell de descarbonització.

I transició hídrica, no l'oblidem, perquè el Govern de la Generalitat està mantenint, portant a terme un pla de nous recursos hídrics lligats a dessalinització i regeneració. És el canvi que hem de fer. Però tenim una enorme inquietud en l'àmbit de com es finançaran totes aquestes actuacions i les que vinguin, que no estan quantificades aquí, per adaptar-se a la directiva en el terreny del sanejament. Quantificació d'aquestes inversions a 2030, caldrien més o menys uns 2.900 milions d'euros a l'any, dels quals un setanta-set per cent correspondrien a competència de l'Estat; vint-i-tres per cent Generalitat... *(Veus de fons.)* Dos mil nou-cents, he dit. Perdó? *(Veus de fons.)* Dos mil nou-cents, estan a la pantalla, costa de veure, perquè vaig una mica ràpida, ja em disculpareu, eh? Aquí estan organitzats sectorialment, d'acord?

I a 2040... Això és tot l'acumulat. Aquesta és la xifra de 53.800 milions d'euros que abans us he dit de memòria, i ho era, setanta-cinc per cent Estat, més o menys; vint-i-cinc per cent Generalitat, anem a pràcticament 3.000 milions d'euros en total en tot el període entre 2026 i 2043.

Recordem: el que s'està executant actualment són..., depèn, l'últim any de registre..., que també hi ha el tema de la manca de transparència a l'hora de publicar les dades d'execució, l'informe de l'IGAE des del 2023 no l'hem vist. No m'estenc més en el tema, és que estic tocant moltes qüestions crítiques i la transparència és una d'elles. Però l'última dada era de... –per no tirar enrere en diapositives, ho miro aquí al paper–, en total en total eren de 900, alguna cosa així –estic ja tres segons fora de temps–, i estem parlant de que hauríem de poder estar executant pràcticament 3.000 milions d'euros. És a dir, que això que ens expliquen i pressuposten i no executen en realitat haurien de pressupostar més i poder executar-ho. Però per a això cal fer els deures i cal dedicar molt impuls, molt lideratge i molts recursos d'administracions a organitzar totes aquestes licitacions que troba a faltar Foment del Treball i també trobem a faltar a la Cambra de Comerç.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora Casart. Ara és el torn dels grups parlamentaris. I té la paraula el primer grup parlamentari, Junts per Catalunya, la il·lustre senyora Judith Toronjo.

Judith Toronjo i Nofuentes

Gràcies, president. I moltes gràcies als compareixents, a la senyora Casart, al senyor Guillermo per acompanyar-nos i per aquesta presentació dels informes, perquè posen dades i xifres a una realitat que Catalunya viu des de fa massa anys, és aquest dèficit estructural d'inversions en infraestructures, una qüestió que és de país i amb majúscules. De fet, filant prim en l'informe de Foment, s'estima ja aquest dèficit acumulat com a gran titular entre l'any 2009 i 2025, amb gairebé 50.000 milions d'euros i que actualitzat als preus actuals parlaríem de prop de 59.000 milions d'euros.

En paral·lel, l'informe de l'Observatori d'Infraestructures arriba a conclusions molt similars i en la línia, i és que Catalunya es troba per sota d'aquest setze per cent de l'estoc estatal d'infraestructures, quan representem ni més ni menys que el dinou per cent del PIB de tot l'Estat. I per convergir cap a aquest pas econòmic caldrien prop, com dèiem, de 50.000 milions d'euros fins a arribar al 2043.

Per tant, no estem parlant d'una percepció política, avui estem parlant de dades de dèficit fiscal, d'aquells diners que paguem els catalans i que no tornen amb aquells serveis bàsics i essencials que necessitem. És, per tant, greu per a la vida quotidiana de la gent, és greu per a la competitivitat econòmica, però també per a aquest equilibri territorial, per a aquesta igualtat d'oportunitats es visqui on es visqui.

I ho veiem cada dia amb rodalies, amb infraestructures col·lapsades, amb incidències constants, amb manca de manteniment, amb masses projectes pendents que no acaben sortint a la llum. I, de fet, al mateix informe es parla també obertament de com hem arribat a aquesta crisi sense precedents de rodalies, de la xarxa ferroviària, després dels fets ocorreguts aquests darrers mesos, el 2026, i es posa en evidència, per tant, l'estat de degradació d'aquestes infraestructures d'Adif. Però podríem parlar també d'altres com l'AP-7, com l'A-2, com s'ha fet referència sobre el desgast d'aquestes vies directes d'accés amb l'aixecament dels peatges o el túnel de Rubí, per on passen tantíssimes mercaderies fonamentals per a Catalunya.

I és precisament en aquest context que considerem incompreensible que aquest mateix dissabte, per exemple, els usuaris hagin hagut de tornar a pagar uns abonaments mentre encara no es pot garantir aquesta plena normalitat del servei ferroviari. I des de Junts, per tant, seguim exigint la gratuïtat de rodalies mentre no es pugui garantir un servei digne, un servei adaptat a la mobilitat, que considerem que ha de ser del tot fiable. I, a més a més, amb unes dades molt rellevants: es pressuposta a l'alça, però s'executa a la baixa. Promeses, moltíssimes, però execució poca. De fet, entre l'any 2021 i l'any 2023 l'execució real de la inversió estatal a Catalunya es mou entre el trenta-sis per cent i el quaranta-cinc per cent, com indiquen els informes. Però si fem la comparativa amb Madrid, veiem quina casualitat que supera tots els anys el cent per cent i s'arriba, inclús, a l'any 2021 al 184 per cent. Hi insisteixo, quina casualitat que sempre l'ase dels cops acabi recaient en Catalunya.

Per tant, el problema no és només de manca de recursos, que evidentment hi és; el problema és també de prioritats polítiques i d'un model de gestió que ha fracassat i que malauradament ens [concern, 0:06:55] també als catalans i catalanes.

I és en aquest mateix sentit, com des de Junts no entenem determinades propostes com podrien ser, i com han sortit sobre la taula, els consorcis o noves estructures mixtes d'aquells mateixos responsables que ens han portat fins a la situació deplorable actual, a través de l'Estat, amb Adif i Renfe. I en aquest mateix sentit, doncs, creiem que aquestes fórmules generen encara més dependència, amb un servei que no funciona.

Creiem, per tant, que cal un front comú. Evidentment, vostès, com a entitats referents en l'àmbit econòmic, llancen aquest compromís, aquest front comú que hem vist en reiterades ocasions també en l'àmbit social, però que des del nostre partit considerem imprescindible que es fonamenta en la defensa d'allò que ja es preveu a l'Estatut d'autonomia, que és la disposició addicional tercera, que és que si l'Estat no executa les inversions que corresponen a Catalunya, precisament, aquests recursos s'han de transferir perquè sigui Catalunya qui faci directament les inversions i la gestió des de la seva proximitat. Per tant, complir amb Catalunya.

En aquest mateix context, també darrerament ens trobem en el debat parlamentari, sembla ara que sigui moneda de canvi, l'orbital ferroviari. Considerem que és important –ho recullen també vostès en molts dels informes–, però davant d'aquest dèficit històric, costa de creure que ara un estudi sigui una moneda de canvi quan veiem les línies actuals degradant-se i el manteniment de la xarxa existent que requereix inversions multimilionàries.

I acabo amb tres preguntes molt molt sintètiques: quin retorn tenen realment de les administracions sobre aquesta priorització que avui ens presenten vostès amb els informes i aquesta execució del que avui presenten? Si consideren que són els principals colls d'ampolla, aquesta manca de recursos, la planificació, la incapacitat i, per què no? també la burocràcia. I finalment, també una anàlisi a nivell global: creuen que Catalunya pot afrontar els reptes de la mobilitat del país quan ja superem els 8 milions i amb aquest canvi demogràfic que no ens permet respondre als serveis essencials com és la mobilitat i com és aquest model d'inversió i de governança?

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat Albert Salvadó.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. I gràcies tant al senyor Salvador Guillermo com a la senyora Alicia Casart per l'exposició que han fet avui, on segurament compartim en termes generals una diagnosi des de fa molts anys, que es esta infraexecució quant a infraestructures del país i les conseqüències i impacte que té sobre el benestar de la nostra gent.

També, des del Grup d'Esquerra Republicana estem absolutament convençuts que en este país, després de dècades de patir esta infraexecució d'inversions en infraestructures, és el moment i pensem que es donen les circumstàncies per reenfocar la concepció des del país cap a la solució, buscar... Jo crec que implícitament o més explícitament una de les conclusions que se'n deriva, tant de l'estudi de Foment del Treball com de l'Observatori d'Infraestructures de la Cambra, és que hi ha un problema de governança com a país que impossibilita l'execució efectiva de les infraestructures. Per tant, la primera pregunta seria..., plantejava l'estudi de la Cambra que caldria triplicar l'execució en infraestructures. Amb los instruments de governança actual que disposem com a país, creuen que és possible executar el triple del que s'està executant avui?

Quant a..., seré desordenat, president, perquè havia interpretat..., tenia dos intervencions preparades. Una, és a dir, dono les gràcies a Foment, és a dir, proposar avui una mètrica, una metodologia que ens permeti, en una època en la qual els anuncis acaben substituint les inversions efectives, per tant, disposar d'una mètrica que ens permeti tindre una referència externa sobre què és el que s'hauria d'executar, penso que és un exercici que hem d'agrair com a país. També el que es pressuposa és el que s'executa, s'ha comentat, per tant, no m'hi esplaiaré, però és evident que l'impacte que té la no execució d'infraestructures sobre el benestar de la ciutadania, sobre la competitivitat dels nostres sectors productius, sobre l'equitat territorial –i aquí hi entraré un momentet, perquè per la gent de l'Ebre no és un tema menor–, per a la construcció, en definitiva, de comunitat, d'una comunitat que genera més confort cap a la nostra conciutadania. Pensem que és imprescindible, és

essencial l'impacte que té la inversió en infraestructures i al final acaba determinant a llarg termini un model de país determinat.

La no inversió que estem patint comporta..., en un món que cada vegada gira més ràpid, les conjuntures geopolítiques tan canviants ens han d'estimular a incrementar la capacitat d'adaptació, esta capacitat de resposta. I la manca d'inversió penalitza claríssimament, la penalitza, penalitza la competitivitat i obliga a un sobre esforç del nostre teixit productiu. I encara i així, per què no dir-ho?, Catalunya se'n surt.

Esta falta d'inversió té un impacte també demolidor sobre la vertebració del país i ens obliga també a conviure amb territoris de velocitats diferents. Té impactes socials importantíssims. En definitiva, l'impacte sobre la qualitat de vida dels catalans i catalanes es pateix de forma evident. Des del nostre punt de vista, un tema clau a resoldre –i ho diu en este cas l'estudi de Foment– és el camí..., és a dir, des de la consignació pressupostària fins a l'execució real de les inversions.

Des d'este punt de vista, i segueixo l'informe de Foment, planteja implicacions en la política pública: reforçar la planificació pluriennal, disposar d'una cartera estable de projectes madurs, conveniència d'un seguiment sistemàtic, pressupost, licitació i execució. En definitiva, el rendiment insuficient del sistema a l'hora de transformar estes necessitats identificades en projectes licitats i executats sembla que requereix un canvi de governança. I aquí ho lligo amb l'estudi de l'Observatori d'Infraestructures, el qual també planteja una governança compartida Estat-Generalitat, evidentment, per a les infraestructures, per a les inversions de l'Estat.

Per tant, jo aquí poso sobre la taula, jo crec que hem superat claríssimament la disposició addicional tercera primera, perquè era un període de set anys que ja està superat. Després, perquè és una via morta jurídicament per la sentència del Constitucional sobre l'Estatut i perquè, encara que poguéssim trobar un mecanisme equivalent jurídic via una disposició addicional a la LOFCA o similar, no soluciona en cap cas el problema d'infraexecució.

Per tant, entenem i posem sobre la taula solucions, creiem que és la nostra obligació: consorci d'inversions, claríssimament com un instrument per intentar garantir la inversió com una eina d'ambició nacional. Al final és el que hem d'intentar resoldre –i disculpi'm, trenta segons, president–, parlem de funcions, d'elaboració de

projectes pluriennals, estem parlant del seguiment, del control de l'avaluació, de les inversions efectuades, una societat mercantil que també es puga ocupar.

Fitxer 21CEF6

de la redacció de projectes, que també és una de les mancances perfectament identificades pels dos estudis. Per tant...

Jo només vull acabar amb..., i també agraint la creació de la Cambra de l'Observatori d'Infraestructures perquè puguem seguir la tramitació i execució de projectes estratègics per a Catalunya. Estem d'acord en la immensíssima majoria de projectes que...

El president

Ha d'acabar, diputat.

Albert Salvadó Fernández

...s'hi plantegen –i acabo. Simplement, estem molt en desacord en molt poquets projectes, com podria ser la interconnexió de xarxes, evidentment, i simplement convidem, perquè una radiografia...

El president

Gràcies, diputat, ha d'acabar.

Albert Salvadó Fernández

Dos segons.

El president

Ja està, ha dit trenta segons; en porta quaranta. Gràcies, diputat.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president.

El president

Molt bé. I ara és el torn de la diputada del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la senyora Míriam Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. Bé, abans de tot agrair tant a la senyora Casart com al senyor Guillermo que avui ens acompanyeu al Parlament per explicar-nos i de forma, doncs, tan entenedora treballs tan rellevants que ha fet tant Foment de Treball com el Consell General de Cambres de Catalunya en relació amb les infraestructures que necessitem a Catalunya.

Sens dubte, creiem que la manca d'infraestructures adequades afecta molt negativament tant la competitivitat com la productivitat de les empreses i el treball, i acaba, doncs, generant un impacte molt negatiu sobre la cohesió territorial, la qualitat de vida, la sostenibilitat. Per tant, va molt més enllà de l'impacte econòmic.

Els informes, tots dos, posen en relleu que les administracions públiques, doncs, no han complert amb l'esforç inversor que calia a Catalunya i, a més a més, que aquest fet ha estat sostingut en el temps. Si bé nosaltres considerem que caldria analitzar, aprofundir una mica més i pensar una mica en les causes, les causes econòmiques, socials o polítiques que poden estar al darrere i que expliquen el perquè, no?, segons els anys.

Per una banda, pensem que en els anys 2011, 2012 i 2013, per exemple, hi van haver causes econòmiques i socials de gran pes, perquè hi va haver una forta recessió econòmica, pujada d'atur, crisi del deute públic i fins i tot un rescat bancari. O l'any 2019, doncs, també la crisi econòmica que es va generar a conseqüència de la pandèmia derivada de la covid-19.

En canvi, hi ha altres anys com és el 2025, per exemple, que hi ha hagut..., ha sigut un any de bonança econòmica, de baix atur i que la recaptació impositiva, doncs, ha estat alta i aquí entenem que costa més, no?, de justificar el perquè resulta que la licitació d'obra pública s'ha desviat tant de l'objectiu, per exemple.

Per tant, jo crec que valdria la pena entrar en les causes que hi ha al darrere, no només econòmiques i socials, sinó també polítiques, perquè al final el que demostra és que hi ha una manca de consens polític. Nosaltres sempre ens ve molt al cap al ser del Partit Popular, doncs, que en l'etapa del Govern Rajoy va costar molt aconseguir desbloquejar i tirar endavant el projecte de l'ampliació de l'aeroport del Prat, amb una dotació que ja estava prevista de 1.800 milions d'euros. I no se sap

com, però al final van passar els següents anys i al final aquells projectes, grans projectes van quedar parats. Com també em ve al cap el de l'ampliació de la ronda del litoral, que també després l'alcaldeessa que vam tenir, la senyora Ada Colau, va considerar que no, que no havíem d'anar per aquest camí. I, per tant, tota la feina feta va quedar en res, no?

Els informes, tots dos, també posen de manifest la baixa execució de les inversions pressupostades. Llavors, per una banda, apareix la baixa execució de l'Administració central, que és molt baixa, està al voltant del seixanta per cent, però, en canvi, de la Generalitat està en un gairebé un noranta, 88,7 per cent. Aquesta xifra ens ha xocat, perquè en aquest mandat que hem estat veient ja el compte general consolidat dels anys 2023 i 2024 de la Generalitat, del grup Generalitat, justament el resultat no revela aquest percentatge, perquè se situa en tots dos anys, les obligacions en termes d'inversions de tot el grup Generalitat, representa al voltant del cinquanta per cent, si arriba, del total del pressupost definitiu en inversions. Per tant, ens ha sobtat, perquè en aquests anys la veritat és que no ho hem vist i el que tenim entès és que la tònica dels anys anteriors era la mateixa.

Bé, després també els volia dir que el que creiem és, per tant, que són totes les administracions les que han de complir amb les inversions pressupostades i justificar la impossibilitat d'execució en casos excepcionals que hagin quedat pendents i que en tot moment hi ha d'haver una total transparència amb les inversions pressupostades, com també amb les inversions executades i pendents per part de les administracions.

A més, també creiem que hi hauria d'haver un major esforç inversor per part de totes les administracions públiques a Catalunya. I això no s'ha dit, però nosaltres creiem que això implica que hi ha d'haver una millor gestió de la despesa corrent; per tant, aplicar més els criteris d'eficàcia, eficiència i bona governança per tal de, en definitiva, assolir un estalvi corrent, perquè si no tenim un estalvi corrent, no el podem destinar a les inversions.

I, a més a més, hi hem de sumar els fets actuals, aquest destacat creixement de la població i de l'activitat econòmica que fa més necessària la dotació d'infraestructura adequada i que també, doncs, per una altra banda, es millorin els serveis públics.

Per tant, nosaltres pensem (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i ja acabo, ja acabo, president– que el que cal és una planificació a llarg termini de les inversions, del manteniment de les infraestructures existents i, en general, dels serveis públics, sobretot els essencials. I això comporta necessàriament el màxim consens polític per part, a més a més, de totes les administracions –no ens oblidem de les municipals, que de vegades també posen pals a les rodes–, per tal de garantir el compromís d'incorporar-ho en els pressupostos de cada any i poder executar. I sempre ha d'anar acompanyat...

El president

Ha d'anar acabant, diputada.

Míriam Casanova Domènech

...–ja acabo, president– dels estudis i projectes tècnics necessaris en temps i forma. Perquè en alguna etapa passada, com que no hi havia els estudis, calia esperar entre dos i tres anys per poder començar.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, diputada. Comentar que estem sent flexibles amb el temps avui dels grups per la petita confusió que hi ha hagut amb les compareixences conjuntes, però que tampoc s'hi abonin, si us plau, eh? (*Rialles.*) Molt bé; en aquest sentit, té el torn de paraula el diputat de VOX en Catalunya, l'il·lustre senyor Javier Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, presidente. Bueno, en primer lugar, como no puede ser de otra manera, agradecer a los dos ponentes que han presentado ambos estudios en esta jornada de tarde. Yo..., me permitirán que empiece por el final, por las reflexiones que ha hecho la diputada que me ha precedido, y ha hablado de eficiencia en el gasto corriente. Pídale usted a un pirómano que no le pegue fuego al bosque, que son exactamente los señores que tienen ustedes delante. Es decir, son una macroestructura de la Generalitat, son una auténtica máquina de devorar dinero público, una auténtica máquina de enchufar amigos, conocidos, primas, sobrinas y señoritas de compañía. Y ante eso resulta lo siguiente, y es que se nos presentan

dos informes, dos ponentes, que han suscrito en datos aquello que todo el mundo ve en la calle, es decir, la reflexión que ha hecho el señor Guillermo, que ha sido muy amplia y muy generalista, al final de su intervención la podría subrayado y firmado cualquier ciudadano de Cataluña, cualquier persona que coge el tren, cualquier persona que coge el AP-7, cualquier persona que ve que en los servicios públicos le adelantan personas que no conocen, con rostros completamente desconocidos, de lugares completamente distintos.

Y, claro, la cuestión es la siguiente, y es que estos dos informes constatan una realidad muy dura, que si independientemente de la gran cantidad de 50.000 millones en tantísimos años que no se han ejecutado, lo que ratifica es lo siguiente, y es que el bipartidismo, el separatismo se han lucrado electoralmente de la mentira, de mentir a los ciudadanos, de decirles cosas que no van a producirse, de garantizar servicios que no se van a prestar, de garantizar infraestructuras que no se van a construir, de garantizar esperanzas que no se van a cumplir.

Y la prueba la tienen todos estos días. Recuerdo hace escasos meses una intervención en la que por bautizar al consejero de Presidencia, al consejero de publicidad y propaganda por poco..., eso, el presidente de este Parlament me quería quitar la palabra. Pero es la realidad, es la puñetera realidad, que anuncian y anuncian y no hacen absolutamente nada. Eso sí, el BOE o el DOGC funciona estrictamente, únicamente para nombrar consejos de administración, consejos consultivos, chiringuitos... Aquí alguno ha dicho, y ahora quiere hacer lo siguiente, un consorcio de la desinversión. ¿Para qué? Para que todos ustedes, evidentemente, Junts, Esquerra, el PSC, sumemos, restemos, tengan alguien más para colocar.

Pues si casi hasta el señor Colomines acaba en Renfe o en Adif. Porque han acabado..., todas las viejas glorias de Junts han acabado allí, en definitiva. Y luego vine aquí con algún tipo de...

El president

Diputat, diputat el crido a l'ordre i al respecte al senyor Colomines ha estat gratuït i no pertoca. Li demano, si us plau, que es contingui i se ceneixi al que ha de dir. No

li he tallat la paraula en cap moment fins que ha faltat al respecte al senyor Colomines.

Javier Ramírez Gutiérrez

No le he faltado al respeto, solo he dicho que podría acabar..., él o cualquier otro en Junts.

El president

Senyor Ramírez, ha dit «vella glòria», textualment.

Javier Ramírez Gutiérrez

No si le ha ofendido, le pido disculpas, ningún problema, ¿eh?

El president

Doncs, demani disculpes, si us plau.

Javier Ramírez Gutiérrez

Me disculpo si así ha sido. Podría haber puesto un nombre u otro nombre, pero bueno.

El president

Gràcies, procedeixi amb el temps... D'acord. Doncs podria haver estat qualsevol altre; ha fet servir aquest. Si us plau, procedeixi amb el temps que li queda.

Javier Ramírez Gutiérrez

Disculpe, pues yo matizo, matizo mis palabras.

El president

Gràcies.

Javier Ramírez Gutiérrez

Matizo mis palabras, no se preocupe, señor presidente. Quiero decir que durante muchísimos años estos partidos se han dedicado a colocar en todas estas agencias de colocación, porque no son empresas públicas, son agencias de colocación, a miembros del partido. Pruebo de ello es que..., he citado al señor Colomines, porque he escuchado intervenciones de diputados de Junts alegando cuestiones de Renfe

o de Adif en las que ellos mismos están ejecutado esos servicios. Por tanto, como mínimo es sorprendente.

Dicho lo cual, volviendo a lo estricto de lo que se ha explicado aquí, creo que es importante explicar los beneficios en positivo de lo que supone tener algunas infraestructuras, por no decir la situación actual, que precisamente es justamente lo contrario: ni productividad, ni competitividad, ni apertura al mundo; lo que estamos viviendo precisamente es que llegamos a Barcelona a primera hora de la mañana y grandes colas, grandes colas y grandes retenciones, porque hay ampliaciones de la ronda Litoral, por ejemplo, que no se quieren aplicar.

Por tanto, nosotros seremos muy claros –y acabaré aquí–, y es que creo que en las infraestructuras se necesita rigor. Aquí no es una cuestión de depende del Gobierno del Estado y depende de qué comunidad autónoma, como es de un color u otro la castigo y no doy el dinero que *pertoca*. No, es una cuestión de que si hay que realizar y construir un puente, que se haga en puente; si hay que ampliar un aeropuerto, que se amplíe, pero sobre todo pensando en los ciudadanos, independientemente de donde vivan, si en Sevilla, en Logroño o en Lleida. Y creo que esto no se está produciendo, es un auténtico mercadeo de anuncios, de publicidad y de propaganda, pero a la hora de la verdad ejecutan absolutamente nada.

Y acabo, señor presidente. La prueba la tienen ustedes aquí: 3.147 millones de euros la Generalitat que ha dejado de invertir cuando realmente los debía de invertir. Es que no hace falta mirar a Madrid; solo hace falta mirar a Barcelona.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Un cop excusat el Grup Parlamentari de Comuns, i davant l'absència del Grup Parlamentari de la CUP i del Grup Mixt, passem la paraula al diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. En primer lloc, vull començar agraint la compareixença dels representants de la Cambra, la senyora Alicia Casart, i de Foment del Treball,

el senyor Salvador Guillermo, perquè els documents dels estudis que avui analitzem tenen una virtut principal: posen en ordre dades i mètode a una realitat que..., un diagnòstic objectiu i àmpliament compartit. Per tant, partim d'aquesta base que ja és, diguem-ne, rellevant el fet, la constatació de que Catalunya arrossega un dèficit persistent d'inversió en infraestructures.

Permetin-me, abans d'entrar més en matèria, un parell de consideracions de caràcter metodològic. Són dues aproximacions amb mètodes diferents, un a partir de les dades de construcció de capital fix en infraestructures de l'IVIE, procedents de les dades de la IGAE, les altres en base a licitacions. Dues..., una consideració respecte a l'homogeneïtat de les dades d'execució. Cal tenir en compte que l'Estat consolida els seus comptes del sector públic administratiu des del 2014; la Generalitat ho fa des del 2024. Això explica probablement part de la pregunta que feia la diputada Casanova des del punt de vista de neutralitzar o fer els ajustos pertinents a les transferències internes que alteren o alteraven, en cas de no consolidació, aquestes dades.

El fet de fer-ho en base a licitació, em sembla una metodologia que objectiva aquest criteri, aquest sistema, en base a que és doncs això, licitació i, per tant, pressupost d'execució material.

En aquest sentit, per això, la pregunta de si es tenen en compte les desviacions posteriors en les execucions respecte a les licitacions, per exemple, en alguns casos significatius, voldria recordar el cas de la L9, un projecte que, a part de la demora de vint-i-quatre anys, diguem-ne, té una desviació acumulada d'un 251,5 per cent. Per tant, una desviació justificada o justificable, però, en tot cas, una desviació important. La pregunta és si en la metodologia s'ha tingut en compte aquest factor de desviacions en les execucions que pugui haver-hi.

Entrant en matèria, hi insisteixo, crec que partim d'una diagnosi àmpliament compartida, i en aquest sentit, per tant, no entrarem, òbviament, ni a discutir-la ni a posar-la en qüestió. Les xifres se centren

Fitxer 21CEF7

en la diagnosi de quina és la situació i, en bona mesura, del que cal fer. Nosaltres voldríem posar el focus en com podem fer-ho. En aquest sentit, detectem o interpretem que hi ha tres posicions. Una és quedar-nos amb la diagnosi, fer una foto, una bona fotografia del problema, constatar la dimensió del dèficit i no anar gaire més enllà.

Una segona opció seria quedar-nos amb el diagnòstic i amb la queixa, amb la reivindicació, amb l'exigència; és una actitud políticament còmoda –no em refereixo a les entitats, em refereixo als que ens correspon–, per a alguns, fins i tot rendible. Algú pot pensar d'anunciar el dèficit.

La tercera és encara pitjor al nostre entendre, què és quedar-se amb el diagnòstic, fer bandera de la queixa i bloquejar opcions o propostes que hi ha de solució, com va ser, diguem-ne, la proposta de constitució d'un consorci que pretenia respondre a aquesta qüestió que els formulava del com ho fem, dotar-nos d'instruments operatius que permetin tenir, doncs, valgui la redundància, els instruments per resoldre aquesta equació d'execució.

La quarta opció seria el diagnòstic, l'exigència i les solucions, com els plantejava des del punt de vista de dotar-nos de solucions instrumentals operatives. Crec que hi ha un element també des del punt de vista de la reflexió i, per tant, els pregunto què pensen des d'aquest punt de vista de com passem del diagnòstic, del que cal fer al com fer-ho.

En aquest sentit, també una reflexió. El problema bàsicament, tenim qüestions de planificació, però el gruix, el percentatge més important, probablement, de la responsabilitat d'aquest dèficit està en la manca d'execució. Voldria fer una reflexió –m'atreveixo a considerar que és o que pot ser molt transversal. La majoria de grups representats o la immensa majoria dels grups representats en aquesta cambra hem tingut responsabilitats de govern. Els puc assegurar que quan un responsable polític situa en un pressupost un projecte, els costos o beneficis polítics de posar-lo no posar-lo, diguem-ne, queden descomptats en el moment en què es fa aquest exercici de decisió política. Se m'acut difícil pensar, i ho torno a dir, eh?, en qualsevol àmbit polític cap responsable polític que posi la cara per un projecte o per no posar-lo i que

després se senti feliç o satisfet si aquest projecte no disposa dels instruments per veure com es converteix en una realitat. I, per tant, jo voldria fer la reflexió en aquest sentit: el que cal, entenem des del nostre punt de vista, és centrar el tema en dotar-nos dels instruments necessaris perquè aquesta voluntat política que es constata es tradueixi en realitats operatives que permetin resoldre aquesta situació acumulada.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I un cop conclòs el torn dels grups parlamentaris, retornem la paraula als compareixents, per un temps per a cadascun d'ells de deu minuts. I seguiríem el mateix ordre amb què hem començat; per tant, té la paraula el senyor Guillermo.

Moltes gràcies.

Salvador Guillermo (representant de Foment del Treball Nacional)

Molt bé; moltes gràcies. Miraré de donar resposta a algunes de les qüestions que s'han plantejat i anirem mantenint l'ordre, que sempre va bé.

En el cas de Junts, em sembla que era la senyora Montse Ortiz, no?

El president

No, Toronjo –Toronjo.

Salvador Guillermo (representant de Foment del Treball Nacional)

O Toronjo, Judith. Molt bé. Perdona. Parlava de l'instrument del consorci. Jo crec que el tema no és tant quin és l'instrument, sinó la voluntat política d'endegar el conjunt de les inversions que necessiten els ciutadans de Catalunya; no s'oblidin mai dels ciutadans de Catalunya, no pensin en sigles. Si aquestes sigles per a vostè són importants, per a mi són importants les inicials dels noms dels quasi 8 milions de catalans que hi conviuen.

Vostè ha fet referència a la disposició addicional tercera com a compromís polític. És un compromís polític temporal, acabava el 2013. Assenyalava una necessitat d'una cosa molt estranya amb el que seria un equivalent a qualsevol element constitucional, que és el que a l'Estatut d'autonomia es pot fer com a referència en

tant que grau superior a nivell legal, a nivell de les lleis, i és que aparegui una demanda concreta sobre el tema de la inversió. Jo no sé si vostès han fet alguna anàlisi o han vist algun estudi en el que en un text d'aquest nivell hi hagi una referència d'aquest tipus. Per tant, ni durant aquells set anys es va complir. El Tribunal Constitucional va dir que no tenia caràcter obligacional, però això no vol dir que no tingui compromís polític. És que són dos coses ben diferents, però el compromís polític amb els catalans hi ha de ser. No pot ser que el fet de que sigui legal o il·legal, constitucional o no constitucional, l'exigència, això no vol dir que no ho puguís fer. No et prohibeix fer-ho, eh?

Òbviament, nosaltres ja en estudis, jo recordo del 2004, del 2005, assenyalàvem que quan a un li toca fer tot un estudi, tens tota la planificació a fer, has de fer tot un pla espacial per tocar els colls d'ampolla, perquè són aquells elements que et limiten l'aprofitament acurat de la infraestructura que tens a l'abast. Per exemple, ara no tinc ganes de criticar ningú, però suposo que algú va pensar que era millor, perquè no n'hi havia tant, començar la línia 9 pels extrems, però tenim uns extrems que tenen una utilització baixa, que seria molt més alta la capacitat d'utilització si tinguéssim el tram central i després anéssim allargant; tenen una capacitat de reproducció molt més elevada. I, clar, tenim reptes de mobilitat, perquè aquests elements que parlàvem estava parlant de la Catalunya de 6 milions; quan parlàvem del dèficit, era la Catalunya dels 6 milions. Òbviament, amb la Catalunya dels 8 milions, diguéssim, que els pantalons «apreten» més.

Respecte del senyor Albert Salvadó, volia destacar que sí, que nosaltres el que volem és llum, taquígrafs, que es deia abans, que ja no hi són, perquè entenem que no pot portar ningú a un debat si no és així. I, per tant, era important disposar de mètriques. Nosaltres vam tindre la sort que vam tindre la col·laboració de la cambra de contractistes i ells tenen al seu abast una informació estadística de primer nivell, perquè ho treballen des de la base, no des de l'acumulat del resultat estadístic, sinó des de la base, per disposar dels elements de licitació. Perquè les altres, alguns ja està fet o alguns han incorporat nous mètodes en fer anàlisi, com és l'estoc de capital i que tira de l'IVIE, de l'Institut Valencià d'Investigacions Econòmiques, que té el suport del BBVA. Però sense mètrica, no podem saber com anem. Sense el [metro#

0:07:49], no podem saber si avancem o no avancem. És imprescindible posar i calcular i mesurar el que es fa.

Estava buscant la dada, no he tingut temps, de veure que, òbviament, hi han comunitats que se situen en nivells molt més rellevants –molt més rellevants. I a vegades és cert que quan parlem de la inversió regionalitzada, és la que es fa en aquell territori, però no necessàriament la que dona servei a aquell territori. Per exemple, la Comunitat de Madrid, comunitat autònoma uniprovincial, petita, en dimensió, segurament molta de la inversió que es fa arreu de tot l'Estat espanyol li dona servei a ella, sobretot si tenim un sistema radial. Perquè el que s'inverteix a Guadalajara, el que s'inverteix a Ciudad Real va en benefici de la mobilitat de la gent de Ciudad Real, òbviament, però especialment del volum de persones que es troben a Madrid.

Quan deia de llum, tenim una certa apagada que obeeix al fet de que es va decidir treure del pla estadístic nacional per part del que correspon –suposo que va ser el Ministeri de Transports– de treure l'obligatorietat de disposar de la informació de la inversió estatal regionalitzada. En el món de la transparència, tenim foscor estadística, que recorden que va poder ser possible, perquè es va fer un canvi el 2009, ampliable al 2014, amb efectes de 2015, a l'article 135 de la *ley general presupuestaria*, que obliga a emetre per part de l'IGAE, la Intervenció General de l'Administració de l'Estat, l'informe, l'estadística en el desenvolupament de tota la inversió que fa el conjunt de l'Estat a les diverses comunitats autònomes.

Avui no sé si són conscients que l'economia demana rapidesa, demana ritme, demana escalar ràpidament, perquè el que arriba primer es menja el mercat. Ja no hi ha mercat per al segon. Busquin vostès en els mercats, sobretot molt, diguéssim, en els que la importància de l'economia digital és rellevant, el que arriba primer i copsa el mercat, ja no hi ha segon, sigui en telefonia mòbil, sigui en sistemes d'aplicacions, sigui en el sistema de..., de qualsevol cosa que vostès pensin. Per això és molt important, escalable. I el que no podem fer és aquí està dormint, no fent el que ens pertoca, que és la inversió que correspon al nostre país. Perquè qui no arriba o qui arriba tard, ja no té mercat. No ho oblidem, ja no té mercat a l'economia digital.

En el cas del grup... –perdona–, de la persona del Grup Parlamentari Popular ens ha fet alguns elements sobretot en el tema de Dora II, aquests 1.800 milions que no es van invertir, però que tenien l'obligació de constar, perquè a efectes de que si s'invertissin, després es podrien repercutir a les taxes. Aquí també hi ha un altra idea important, i és si els recursos que es destinen a les inversions en infraestructures – si em permeten l'expressió no gaire parlamentària– si van a vena o no. Si van a vena, vol dir que després no els retornes. Per exemple, la inversió en carreteres no té retorn. Aquella comunitat no en té. Però les inversions, per exemple, en ports i aeroports es paguen, aquests senyors d'aquests àmbits paguen unes taxes que com a mínim han de pagar, si pot ser possible o intentar-ho pagar, el que s'ha invertit; per tant, és un tema financer. Jo inverteixo i després vostès m'ho paguen. Per això es fa el Dora. Que, per cert, el Dora III –acabo de veure-ho també– ja ha sortit, el mes de maig. Només tenim la nota de premsa del ministeri i es parla de que l'any 2027-2030 o 2031?

Alicia Casart Hualde (directora de Serveis i Infraestructures del Consell General de Cambres de Catalunya)

Trenta-u.

Salvador Guillermo (representant de Foment del Treball Nacional)

Trenta-u. Parla amb una forquilla de 1.000 a 1.800. Es veu que 800 estan ballant per allà, esperem que algun dia es concretin. Però justament són aquells que segurament no s'han invertit, una gran part, amb el Dora II. Per tant, tenim novament un anunci i esperem que algun dia aquests anuncis es traslladin a fets i realitats.

Serveis públics essencials, manteniment... Miri, hi ha un tema de manteniment que és una qüestió política. A vegades, des del punt de vista econòmic, la inversió en manteniment és de lo millor que podem fer, perquè així garantim el millor servei que pot tindre aquella xarxa. El que passa és que políticament ven menys invertir en manteniment. Jo no veig cap polític que digui: «Miri, he invertit tants diners perquè això funcioni. –Home, i on està lo nou?» Tot lo que sigui inaugurar i fer cosa nova té un premi en el mercat polític i n'hem de ser conscients. Per tant, el tema del manteniment té un cost i una menys atractivitat. I, per tant, hi ha un element que cal considerar.

I finalment, no és que he vingut a fer –al representant de VOX– una intervenció general, sinó que he volgut fer és –vostès, molts de vostès ja han pogut llegir també l'informe– reiterar una informació que segurament ja tenen, sinó a veure d'aquella informació quins són els elements rellevants a efectes de datar l'informe al lloc on anava, i el lloc on anava és un tema de context polític. Per tant, he volgut introduir aquest element en el context polític. I el missatge és clar: quant de temps hem d'esperar perquè alguna vegada s'inverteixi a Catalunya el que li pertoca? I això és responsabilitat seva, no pas meva, o almenys dels que suposadament ens representen adequadament. No té cap element de crítica. I es tracta de buscar solucions que no culpables.

I finalment, dir-los que no està estudiat això de les desviacions, perquè les desviacions després entren, no s'anuncien, que convoco una obra, perquè està convocada, i l'únic que es fa és justificar aquestes desviacions. A vegades té un biaix a l'alça, per tant, el dèficit podria ser més gran, perquè després de licitar s'adjudica i durant molts anys, quan...

Fitxer 21CEF8

L'activitat productiva de la construcció és tan baixa, hi ha hagut moltes reduccions en els pressupostos, en els moments de licitació, de forma que les adjudicacions en molts casos han estat un vint, un vint-i-cinc per cent per sota de les licitacions. Per què? Perquè era això o quedar-te amb el pal i no fer res. I aleshores, encara tenim un biaix a l'alça que encara podria ser molt més el dèficit aquest que comentàvem.

El president

Hauria d'acabar, senyor Guillermo.

Salvador Guillermo (representant de Foment del Treball Nacional)

I ja està. President, li agraeixo la generositat de la presidència perquè he sentit..., un parell de minuts...

El president

A disposar. Doncs ara passem...

Salvador Guillermo (representant de Foment del Treball Nacional)

Aquest so que vostès tenen tan aguditzat.

El president

Cap problema. Moltes gràcies, senyor Guillermo. I ara tornem a passar el torn de paraula a la senyora Casart.

Alicia Casart Hualde (directora de Serveis i Infraestructures del Consell General de Cambres de Catalunya)

Gràcies. Un segon, fem l'operació «micro» ben feta. Bé, a veure, jo el que faria per amortitzar bé el temps és assenyalar uns missatges clau que m'han cridat especialment l'atenció de cada intervenció. Jo crec que contestant a cadascuna d'aquestes potser cobriré la totalitat. Ho intentaré.

Per exemple, a la intervenció de Junts, entre altres coses que has comentat, m'ha cridat l'atenció i és un missatge important, ha anomenat el concepte d'un estudi, d'un projecte o un projecte ser utilitzat com una moneda de canvi polític, no? Clar, aquí tenim un problema darrere que és un problema de planificació realment com cal, que potser encara no es fa bé per part de les administracions, en plural, no assenyalo a ningú. Caldria enfocar molt més el que és la consideració, l'estudi i la proposta dels projectes a la societat, atenent a estudis reals de demanda actual i futura, o sigui, realment del que es necessita per afrontar aquests 8 milions i 10 milions que tindrem en un futur bastant immediat, per afrontar l'enorme necessitat de mobilitat de mercaderies que hi ha en el país ja avui dia. Per planificar això com cal –i, atenció, també ho heu assenyalat diverses persones en aquest torn de preguntes–, no podem seguir arrossegant planificacions no executades des de fa vint anys.

I, a més, cal afegir-hi una manera de fer diferent. Cal realment estudiar els projectes des del punt de vista de la seva utilitat de demanda, de resposta a la demanda. I això exigeix estudis tècnics molt aprofundits de partida, no en la fase de projecte, i una divulgació a la societat des del punt de vista dels beneficis socials, econòmics i ambientals. Si no es fan així les coses i no es notifiquen d'aquesta manera els projectes, serà molt fàcil que, efectivament, no puguem acabar triplicant cap inversió. És que no es podrà, perquè no estarem partint d'una planificació unitària,

consensuada i sobre el que seria un pacte de país i una comprensió total per part de la societat.

Sembla que estic parlant de grans conceptes i coses molt abstractes, però per mi és la base absolutament de tot, és el que jo veig des de la meua òptica d'anàlisi d'infraestructures i de com han de funcionar.

Ja passada aquesta fase de planificació –i aquí jo crec que estaràs d'acord amb mi, Salvador–, tots aquests processos de licitació, contractació s'haurien d'agilitzar molt més.

No m'estenc més perquè ja m'he tirat tres minuts.

Després, vaig a Esquerra, vaig fent punts de comentari. Ha estat el primer que ha parlat de transparència. Ja n'ha parlat tothom, pràcticament de transparència. Però, efectivament, nosaltres des de cambra ho trobem a faltar molt. No pot ser que un informe com el de l'IGAE deixi de publicar-se al web, o sigui, entres al web i veus que només hi ha dades fins al, si no ho recordo malament, primer, però primer semestre. Ja és una broma. Clar, estem a un nivell que, efectivament, sense disposar d'aquestes dades, t'has de posar a fer filigranes amb altres informacions secundàries i ja comences a fer coses o no homogènies o que no es poden comparar amb el que fan altres institucions. Ja portem les de perdre. Sense aquesta transparència, és molt difícil seguir el rastre a tot el que ha de fer l'Administració amb majúscules.

Consorci d'inversions, sí o no? A veure, el meu àmbit no és financer estrictament. Si vull ser optimista i mirar la botella mig plena, clar, com que jo porto molts anys, sobretot els últims, veient uns pressupostos de 2.000 que només s'executen en un quaranta i escaig per cent en el millor dels casos, potser crear una figura formalitzada d'una altra manera, com una societat mercantil, potser serveix d'alguna cosa. No ho sé. Potser peco d'optimista, eh? Potser peco d'optimista. Però com fins ara, les coses realment no han funcionant.

I aquí enganxo amb el que ha comentat la representant del Partit Popular. Ha parlat que, efectivament, a la sèrie d'anys hi ha factors de crisi que també han generat un descens de les inversions. Totalment d'acord. Però el que no és de rebut és que fins i tot amb aquesta herència i amb aquesta situació i amb aquest context se'ns

segueixin plantejant pressupostos que no s'executen. Per què no s'executen? Per què realment no es poden executar? Què hi ha actualment a Catalunya realment de pla veritablement fort? Pla de rodalies. Clar, el pla de rodalies, què preveu o què queda per executar d'aquí al 2030? Dos mil sis-cents executats menys, són 8.000, bé, 6.000, posa-li, doncs, més de 1.000 milions d'euros, 1.500 milions d'euros per any s'han d'executar? A veure si hi ha arribaran, però encara és menys dels 2.000. I estem parlant d'un pla ja agafant velocitat de creuer.

Calen més projectes en planificació i amb capacitat de ser executats, torno al meu missatge del meu discurs del començament. O sigui, sí, però no.

Transparència, un cop més. Cal planificar a llarg termini, efectivament. Abans també Junts ho ha comentat. Cal fer una planificació no només pensant en lo d'ara, sinó en lo de demà. Aquí vaig al que a la primera rèplica que us he fet: s'han de fer estudis molt honestos de la demanda que tenim ara i que tindrem en el futur. I si no es fan realment ben fets i a sobre pensant en que a la societat se'ls ha de «vendre», entre cometes; no vendre, demostrar que son tots útils i molt necessaris de forma urgent, la societat potser no els acceptarà. O potser seguirem en aquest joc de projectes com a moneda de canvi.

VOX, el que he pogut aclarir de tot un discurs que ha girat per bandes no estrictament tècniques a estones, però sí que hi ha dos missatges. Un de molt important: què em reportarà a mi com a ciutadà tot això i quan començaré a veure resultats, i quins resultats seran aquests? Doncs precisament aquí vaig, a com s'han de planificar i com s'han de comunicar els projectes a la societat. Perquè, si no, ens quedem en un nivell de debat absolutament estèril que no va enlloc i que porta els projectes estratègics a un punt de risc alt i de no execució.

I finalment, per la banda de PSC –repeteix que vaig fent com titulars per tractar de no deixar-me cap intervenció–, bé, que cal planificació i impuls des del territori. Aquí voldria posar un petit exemple. Un petit exemple, i aquí lligaré amb la governança, no? Hi ha un tema que ens preocupa molt a cambra, un dels que ens preocupen molt, que és el trànsit o el transport ferroviari de mercaderies, que està no embrionari, lo anterior, està en el zigot del desenvolupament. És una situació crítica. Estem a la cua d'Europa. I, a més, en la situació actual de crisi absoluta, jo no sé

quan arribarem al famós deu per cent de quota que porta promulgant el Ministeri de Transports per al 2030. No hi arribarem de cap de les maneres.

Però el problema que tenim aquí és que un element fonamental en aquest àmbit que és el Corredor Mediterrani i la seva falta de capacitat operativa en ample internacional, que per a Catalunya és vital, però també per a tota la costa mediterrània espanyola, encara des del ministeri, des de l'Administració General de l'Estat no s'està trobant la necessitat d'executar. I com que des del ministeri, l'Administració General de l'Estat no ho veuen, perquè no estan al territori i tenen altres prioritats, perquè la península és molt gran, i no entraré en més consideracions, el que necessitem és que com a mínim des del territori hi hagi un estudi –això vol dir recursos, eh?–, un estudi aprofundit i un lideratge decidit i un pacte de país per reclamar a l'Estat el que se li ha de reclamar i com se li ha de reclamar. I això és una mica un inici. No dic que això sigui la resposta al que heu preguntat diversos de vosaltres, també Esquerra, especialment, que has dit: «Com podem arribar a triplicar la inversió, no?» El primer pas és aquest, és tenir aquest pacte de país i acabar amb aquests projectes com a moneda de canvi i tenir una visió unitària i un lideratge clar des de Catalunya. Aquest és el primer pas. Després ve tota la resta, que no dic que sigui fàcil.

I us regalo set segons. (*L'oradorariu.*) Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor Guillermo; moltes gràcies, senyora Casart, per la les seves compareixences avui aquí a la Comissió d'Economia i Finances. Reiterar aquest agraïment sincer per part de tota la comissió. I sense més, doncs, donaríem per finalitzat aquest punt.

Farem una petita pausa de tres minuts per fer el canvi de compareixença.

Moltes gràcies.

(*Pausa.*)

Fitxer 21CEF9

El president

Molt bé, doncs, reprenem aquesta comissió d'Economia i Finances, amb l'últim punt de l'ordre del dia, el número 4.

Compareixença de Miquel Puig i Raposo, exsecretari d'Afers Econòmics i Fons Europeus, per a informar sobre les perspectives econòmiques de Catalunya i sobre les amenaces, els reptes i les oportunitats per al futur de l'economia catalana

357-00714/15

Que no és cap altre que la compareixença del senyor Miquel Puig i Raposo, exsecretari d'Afers Econòmics i Fons Europeus, davant d'aquesta comissió per informar sobre les perspectives econòmiques de Catalunya i sobre les amenaces, els reptes i les oportunitats per al futur de l'economia catalana.

Seguirem el procediment anterior. En aquest cas, el compareixent tindrà com anteriorment quinze minuts i els grups tindran quatre minuts. I acabarem, clourem amb una rèplica final de deu minuts per donar resposta del senyor Puig.

Sense més, senyor Puig, té la paraula.

Moltes gràcies.

(L'exposició va acompanyada d'una presentació de xarts, que es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.)

Miquel Puig Raposo (exsecretari d'Afers Econòmics i Fons Europeus)

Moltes gràcies a vostès per convidar-me aquí. Evidentment, en un quart d'hora només es pot donar una visió molt esquemàtica i simple de les meves opinions sobre les perspectives de l'economia catalana i els prego, per tant, diguem-ne, que perdonin aquesta simplicitat i esquematicitat i no me la critiquin massa.

Bé, suposo que és això, no?

A veure, el primer que crec que hem de destacar, perquè en el fons està en l'arrel del malestar en el que una part molt important de la població catalana viu la situació

actual, és que, tot i que l'economia està creixent molt, el que li toca a cada català està creixent molt poquet –molt poquet.

Aquí en aquest esquema he comparat tres períodes: 1955-1980. Jo vaig néixer el 54, o sigui que més o menys això és la meua vida, eh? Per tant, hi ha un primer període podríem dir d'industrialització en el que vostès veuran, que la columna de l'esquerra, que és el creixement del volum de l'economia, va ser espectacular –espectacular. Al mateix temps, la població, que és la columna del mig, va créixer molt. I aquí és quan es passa, quan s'arriba a la Catalunya dels 6 milions.

Però vostès veuran que, com que la columna de l'esquerra és molt més gran que la columna del mig, a quant toquem –la columna negra– va créixer moltíssim, moltíssim. És una època per entendre'ns, per simplificar, en què els catalans deixem de ser pobres. Érem pobres, el 1980 ja no ho som. Evidentment, tot en relació amb Europa, diguem-ne, no?

Ara mirem el segon període, que és el 1980-2000. Hi ha un tall molt clar al 1980, aquesta és la raó. Veuran que en aquesta època l'economia creix molt, no tant ni molt menys com en el període anterior, ni molt menys, però segueix creixent moltíssim, però la població està estancada –la columna del mig. Aquí passem dels 6 milions als 6.200.000. *(Se sent un telèfon mòbil.)* Perdonin, perdonin, perdó aquí..., i ara què passa? Perdonin, perdonin, disculpin, eh? I, per tant, és una època en què el resum és que els catalans no és que deixem de ser pobres, és que ja som rics. L'any 2000, travessar la frontera amb França ja no era anar a un país més ric; era anar a un país igual.

I ara anem al tercer període. Al tercer període, vostès veuran que l'economia no creix tant com abans, però creix. Però la gran diferència és el creixement de la població en relació amb el creixement de l'economia. Per tant, per primera vegada, fixin-se vostès el canvi sobtat i ràpid que hi ha entre com creix el PIB *per capita* en el primer període i en el segon i quan creix en el tercer, que és pràcticament no créixer –no créixer.

Bé, ara, per tant, ens fixarem... Per tant, aquí hi ha hagut una ruptura i les persones d'una certa edat ho veuen: aquí Catalunya s'estava millorant i ara, de sobte, no està millorant. L'economia va bé, però la vida de les persones mitjanes no va bé. I ara el

que farem serà comparar. Ara ens fixarem en l'últim període. A partir d'ara tot el que parlaré de 2000 a 2024, però el que volia destacar és que hi ha hagut una ruptura molt gran a partir més o menys de l'any 2000.

Llavors, el primer que faré serà comparar aquestes tres columnes de la dreta, el que ha passat a Catalunya en aquests vint-i-quatre anys amb el que està passant a Europa, la mitjana europea, eh? Bé, hi insisteixo, les columnes de l'esquerra són les mateixes que abans, però hi ha hagut un canvi d'escala perquè es vegi més clarament. Veuran vostès que l'economia catalana, que és la columna de l'esquerra, la columna de color caqui, per entendre'ns, veuran que l'economia està creixent més de pressa que la mitjana europea. I això ho celebrem contínuament. Vostès obren els diaris: «L'economia catalana està creixent molt. L'economia catalana..., l'espanyola també. Estan creixent molt. Això és fantàstic. Els governs europeus matarien per la taxa de creixement de l'Espanya de Sánchez o de l'Espanya dels últims anys i de la Catalunya actual.» Efectivament, l'economia està creixent més ràpidament que l'europea, però la gran diferència és la columna del mig, que és el creixement de la població. És a dir, la població catalana està creixent molt de pressa –molt de pressa. Tan de pressa que el quocient entre el PIB i la població, que és el PIB *per capita*, veuran que està creixent molt poc comparat amb Europa. És a dir, ens estem quedant endarrerits respecte a Europa. La paraula clau per designar el que està passant és la productivitat.

I si vostès es fixen en com està anant la productivitat, veuran... (*Pausa.*) Perdó. Al principi d'aquest període, l'any 2000, Catalunya tenia una productivitat un setze per cent per sota de la productivitat mitjana europea. I veuran que en aquests vint-i-quatre anys la distància ha fet alts i baixos, però la distància s'ha anat augmentant. És a dir, érem menys productius que Europa; ara som encara menys productius que Europa. Per tant, estem quedant-nos endarrere.

I ara el que faré serà comparar. Fins ara hem comparat, a la transparència anterior he comparat Catalunya amb la mitjana europea. Ara el que faré serà comparar Catalunya amb altres comunitats autònomes espanyoles. Per què? Perquè Catalunya forma part d'un grup de comunitats autònomes espanyoles que no estan anant bé. Però no és tota Espanya la que no està anant bé. Llavors, veuran que en

aquest grup hi ha..., les dues columnes són les mateixes que en dos transparències abans, o sigui, aquests dos grups, que són Europa i Catalunya, són els mateixos que hi ha a la dreta. Però aquí hi he afegit Balears, País Basc i Aragó. Balears és el mateix que Catalunya, però en pitjor. És a dir, l'economia creix més de pressa, però la població creix encara més de pressa i, per tant, el PIB *per capita* encara està més estancat que a Catalunya. Si haguéssim posat Canàries encara seria més exagerat i pràcticament el PIB *per capita* estaria a zero. És a dir, Canàries ha guanyat molts turistes, ha guanyat molta població, ha guanyat molta economia, molt PIB, però el nivell de vida és més o menys el mateix que era a l'any 2000, sols que amb molta més congestió, evidentment.

Òbviament, quin és el resultat d'economies..., economies o societats en què l'economia creix molt, però la població creix tant que pràcticament toca el mateix? Congestió. Congestió, digui's falta de serveis públics, falta d'habitatge, congestió a les carreteres, etcètera, etcètera. Això és el que passa quan creix l'economia, però la població creix tant que el PIB *per capita* no creix.

Catalunya forma part d'un grup d'economies, de fet, que funcionen pitjor que la catalana, que són Balears, País Valencià, Canàries i Andorra. Llavors, he posat al costat dues economies que no funcionen tan malament. Una és el País Basc. Veuran que al País Basc l'economia no està creixent tan de pressa com la catalana, però com que la població està creixent lentament, el PIB *per capita*, és a dir, a quant toca, està creixent molt més que a Catalunya, molt més de pressa que a Catalunya, gairebé tant com a Europa.

Com que sempre que es posa l'exemple del País Basc, els catalans tendim a pensar que tot això és gràcies al concert i que tots els nostres mals són culpa del dèficit fiscal, he posat també Aragó, perquè veuran que Aragó funciona molt millor que Catalunya i no té cap concert econòmic. No té tampoc el dèficit fiscal que té Catalunya, això és veritat. Però Andorra, podríem posar Andorra i Andorra és molt pitjor encara que aquests i aquesta no té cap dèficit fiscal ni té cap concert ni res de res. És a dir, és un problema de model econòmic que en aquest moment està perjudicant unes economies que van ser molt beneficiades als anys cinquanta, seixanta i principis dels setanta pel turisme i que ara estan perjudicats pel turisme.

Perquè totes les economies turístiques tenen aquest perfil que té Balears: gran creixement de l'economia, gran creixement de la població, poc creixement del PIB *per capita* i, per tant, congestió i malestar.

Ara projectem el que està passant en els últims anys, vint-i-cinc anys cap aquí, vint-i-cinc anys enllà. Què passaria si les coses que estan passant en els primers vint-i-cinc anys d'aquest segle la trajectòria seguís sent la mateixa durant vint-i-cinc anys més? Bé, aquí veuran que l'any 2000 –i aquí hi ha quatre unitats que estan ordenades en funció del PIB *per capita*– Aragó tenia un PIB *per capita* per sota de la mitjana europea; Catalunya el tenia una mica per sobre de la mitjana europea i Madrid el tenia per sobre de Catalunya. Això era l'any 2000. L'any 2024 Aragó..., ai –perdó–, País Basc ens han avançat i Aragó pràcticament ens ha igualat. Madrid segueix el seu camí. I si projectem això vint-i-cinc anys més –i no tenim cap motiu per no projectar-ho–, el que veuran és que Catalunya haurà quedat endarrerida no sols respecte al País Basc i Madrid, que és lo tradicional, i Navarra, diguem-ne, sinó respecte a Aragó. Perquè la veritat és que Aragó és una economia que està funcionant millor que la nostra. (*Veus de fons.*) Sí, perdona volia dir Unió Europea. Perdona, perdona. Tens raó, és la meva vista que falla, eh? És la meva vista, culpa de la meva vista.

O sigui, Aragó té una..., crec que ho he dit, però, bé, segurament ho he dit..., ho he tornat a dir malament. Al principi crec que ho he dit bé, que Aragó té una economia que era més baixa que la Unió Europea, la Unió Europea ha seguit el seu camí, etcètera. I ara el que tindríem és que Catalunya passaria a ser..., tindria una renda *per capita* per darrere de Madrid, per darrere de País Basc, per darrere de Navarra i ara ja per darrere d'Aragó. Que pràcticament Aragó ens ha igualat.

A veure, per què això? Per què això? Tot és molt complex, naturalment. La realitat sempre és molt complexa. Però si volem simplificar-ho i anar al nucli de la qüestió, el tema és el següent: nosaltres estem creant molts llocs de treball en sectors que resten productivitat. Aquest és el resum. Llavors, per explicar-ho veuran aquest gràfic, aquest gràfic és la creació i destrucció de llocs de treball per sectors en els últims quinze anys, més o menys, no? Vermell vol dir destrucció de llocs de treball. Verd vol dir creació de treball. Com més gran és la bola, més llocs de treball es creen

o es destrueixen. Si la bola és petita, vol dir que aquest sector o n'ha creat pocs si la bola és verda, o n'ha destruït pocs si la bola és petita.

La posició de les boles, de la dreta a l'esquerra, és en funció del salari mitjà. Si estan a la

Fitxer 21CEF10

dreta, són sectors que paguen molt; si estan a l'esquerra, són sectors que paguen poc.

Comencem a mirar les boles vermelles. Vostès veuran que s'estan destruint llocs de treball en sectors que paguen poc, en sectors que paguen la mitjana, que la línia negra discontinua vertical és la mitjana, i s'estan creant... –perdó–, i també s'estan destruint en sectors que paguen molt o bastant. Les boles vermelles, diguem-ne, que estan a l'esquerra, al mig i a la dreta.

En canvi, fixin-se vostès en les boles verdes, que són les boles dels sectors..., que representen sectors que estan creant llocs de treball. Veuran que al mig no hi ha creació de llocs de treball. A Catalunya, això és veritat que és una constant arreu del món, s'estan creant o bé llocs de treball mal pagats o s'estan creant llocs de treball ben pagats. És una..., és un mercat, podríem dir, binari –binari–: o es creen en farmàcia, química, professionals liberals, etcètera, etcètera o es creen en turisme i *weak economy* i aquestes coses? Això és bastant general. El que no és normal és la importància que tenen a Catalunya sectors que tenen tres característiques –que si no m'equivoco, són les que poso en la següent transparència; aquí a Catalunya hi ha sectors econòmics que tenen tres característiques. Primera, paguen salaris baixos. Això, diguem-ne, passa a totes les economies, desgraciadament. Segona, que creen molts llocs de treball. I tercera, aquesta és la gran característica de Catalunya, que el beneficiari últim és un no resident, És a dir, per exemple, a Catalunya s'estan creant molts llocs de treball, com arreu d'Europa, per cuidar ancians. Són llocs de treball mal pagats i que estan creant molt. Un lloc de treball poc pagat és un lloc de treball subvencionat, perquè la persona, el treballador que guanya poc és un treballador que al llarg de la seva vida costarà molt més al sistema, a l'estat del benestar del que mai aportarà al llarg de la seva vida. (*Sona el senyal*

acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) Acabo, acabo ràpid. És una transferència de..., estem subvencionant, la persona que té un pare o una mare o un ancià o el propi ancià que té una persona que el cuida i que li paga el salari mínim.

El que és característic a Catalunya és que tenim sectors que estan creixent moltíssim i que el beneficiari últim és un no resident. Fonamentalment hi ha dos sectors que tenen aquestes característiques: el turisme. El turisme paga poc, creix moltíssim, el nombre de turistes estrangers des de l'any 2000 al 2025 ha passat de 10 milions a 20 milions. Això és una barbaritat. I al final, qui es beneficia de que li prestem un servei per sota del cost real de producció d'aquest servei, de prestació d'aquest servei? Un turista, que normalment un noranta per cent és estranger. I l'altre gran sector és la indústria càrnica, perquè la indústria càrnica també és un sector molt exportador, noranta per cent, entre vuitanta i noranta per cent de la producció és exportadora i utilitza sobretot mà d'obra molt barata, que, per tant, està subvencionada.

I ara perdonin, amb aquesta velocitat que m'han imprès, dient-me que només tinc un quart d'hora, com que la pregunta específica deia «amenaces, febleses, fortaleces i oportunitats de l'economia catalana», ràpidament, encara que només sigui quasi llegint, els digui la meva opinió sobre aquestes coses.

La primera, l'amenaça més important que per mi hi ha a l'economia catalana és seguir com fins ara, perquè ja els he dit que aquest aquesta trajectòria de que l'economia creixi a base de portar gent que en molts casos està mal pagada i, per tant, que no aporta tant al sistema com costant. Doncs, evidentment, això és una cosa que ens porta al desastre, perquè és insostenible. Entre altres coses, porta a agreujar un problema d'habitatge que és brutal. És a dir, si Catalunya passa de 6 milions a 8 milions i no ho hem planificat i no hem construït els habitatges per encabir aquesta gent, i si passa de 10 milions de turistes a 20 milions de turistes i tampoc no ho hem previst, doncs, evidentment, falta habitatge.

L'altra amenaça, per mi molt gran, és la formació, perquè la formació i tots els indicadors ho diuen, l'educació primària i infantil, primària i secundària catalanes

s'estan deteriorant. No tenen un nivell bo i, per tant, això és molt amenaçador per al futur.

Febleses, deixin-me dir-ne dues: no tenim indústria de defensa i, evidentment, la indústria, una part molt important del creixement de la indústria en les dècades que venen vindrà per defensa. Nosaltres no en tenim. I no tenim seus de grans empreses, que això és una feblesa molt important per millorar.

Fortaleses que tenim: tenim tradició industrial. Això és una benedicció molt gran. Tenim una ciutat molt atractiva, una ciutat global, per dir-ho, diguem-ne, amb l'etiqueta. Això és una fortalesa molt gran. I tenim un sistema de recerca i universitari molt important.

I les oportunitats que tenim: home, el turisme, que jo crec que en aquest moment és un llast, és una oportunitat molt gran, perquè permet reconvertir-se, és un sector que té..., en aquest moment és de productivitat molt baixa, però que seria relativament fàcil, no costós, però fàcil reconvertir-lo perquè tingués una productivitat més alta. Som forts en sectors que tenen potencial de tecnologia dual, és a dir, de defensa i civil. I, per altra banda, el camp de la salut, si abans hem parlat de la defensa, el camp de la salut és un sector de gran creixement en el que tenim una posició de partida prometedora.

Disculpin la velocitat, però he fet el que he pogut per restringir-me al temps que m'han donat.

El president

Moltes gràcies, senyor Puig. Ara seria el torn dels grups parlamentaris, començant pel diputat i vicepresident d'aquesta comissió, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, president. I gràcies, senyor Puig, per la seva interessant compareixença. Estic d'acord amb vostè que amb quinze, vint minuts no es pot fer gran aportació, però jo crec que sí que dona per fer unes certes reflexions, de les quals, en general, des de Junts per Catalunya estem plenament d'acord amb el missatge final, amb el fons del que vostè ha dit. És a dir, venim d'una època que hem fet un creixement

irracional i il·lògic i positiu per a la gent –parlem dels anys..., fins als anys 2000– i en els darrers anys, doncs, hem crescut a base bàsicament d'incrementar la població i, per tant, sobretot, amb baix valor afegit.

El que no veig tan clar, i òbviament vostè tampoc no té temps suficient per explicar, és el perquè. Perquè probablement si analitzem el perquè, serem capaços de canviar-ho, si no ho analitzem, no.

Jo sé que vostè és molt crític amb el sector turístic, i ho entenc, però, per exemple, també el veu com una oportunitat. Per tant, està essent ponderat. Jo també soc crític amb segons quin turisme, que no ens convé, i, en canvi, crec que no ens hem de carregar el turisme de *per se*, perquè hi ha turisme que ens convé molt. I, a més a més, i una cosa que jo li deixo per si ho vol després comentar, és a dir, en el futur, en els propers vint o trenta anys la gent tindrà més temps, se suposa, si tot va com fins ara, és a dir, les jornades seran més curtes i la gent viurà més anys. Molta gent tindrà una jubilació bona, no tothom, desgraciadament, però molta gent. I, per tant, el turisme anirà a més. No crec que vagi a menys. Per tant, és un sector que no hauríem de dir: «Escolta'm, no, el turisme l'hem de substituir per una altra cosa.» No, en tot cas, hem de netejar el turisme que no ens interessa, deixi'm-ho dir així, i potenciar aquell turisme que ens interessa més. Per tant, si està vostè d'acord o no amb aquesta idea, però crec que va en la línia de la reconversió del turisme que vostè ha comentat.

Per altra banda, com vostè diu, també..., i aquesta transparència de resum està molt bé. És a dir, nosaltres tenim una tradició industrial de segles, a més a més. Perquè vostè ara avui enceta pràcticament un segon bloc de compareixences per parlar del model de futur, però abans hem portat gent per parlar del passat històric econòmic de Catalunya i ens ha vingut a dir que Catalunya sempre ha estat una societat industrialitzada, des de l'època baixmedieval, evidentment, amb el que aleshores era la indústria, fins avui. Sempre ho hem estat. Per tant, tenim una tradició industrial molt important.

Som en alguns camps líders, és a dir, amb turisme ho som, però també som un dels quatre motors industrials, ho seguim sent, tot i que hem baixat el pes; també l'han baixat altres regions. Per tant, dins d'Europa encara som una regió industrial.

Barcelona és la quarta ciutat més innovadora, la tercera destinació en *start-ups*. Tenim infraestructures úniques, com vostè ha dit, com el sincrotró, el supercomputador. Per tant, estem molt bé si volem fer aquesta reconversió. Ara, la pregunta que jo li faig i va en línia del perquè de tot això, perquè, clar, estem en una societat lliure, on els empresaris decideixen a on inverteixen i són els que generen llocs de treball. Evidentment, la part pública en genera una part, però són els empresaris els que generen la gran part de llocs de treball i són ells els que decideixen en quins sectors.

Però jo li pregunto a vostè si no creu que, per exemple, el no tenir unes infraestructures com cal a Catalunya això fa que no siguin competitius en segons quins sectors. Avui hem parlat, per exemple, d'infraestructures i s'ha vist clar tot el tema mercaderies, no? Amb una fiscalitat alta o molt alta, segons què tampoc és rendible, segons quins sectors tampoc són rendibles. Per què no creixem en aquest sector mitjà? M'ha agradat molt aquella transparència, creixem en els extrems. Per què no en el sector mitjà? Perquè probablement en aquest sector mitjà hi ha molt més competidor a Europa que pot créixer perquè no té una fiscalitat tan alta, i al final ve d'un u o un dos per cent en segons quins sectors que puguis vendre o no puguis vendre.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.) I acabo ja, president. I en aquest sentit, li vull fer dos o tres preguntes. En fiscalitat, si vostè veu lògic que, per exemple, la recaptació de l'IRPF en els darrers tres anys s'hagi incrementat en un trenta-set per cent; trenta-set, quan la població només ha crescut un vuit o un nou i el PIB també un vuit o un nou. Per tant, així crec que no podem anar bé. Si veuria bé un salari mínim català de l'ordre del que diu la Unió Europea, un seixanta per cent del salari mitjà, que en aquest moment seria de l'ordre de 1.400 en amunt. Si això ajudaria...

El president

Ha d'acabar, vicepresident, si us plau.

Joan Canadell i Bruguera

...—acabo, acabo—, si ajudaria també a anar cap a uns sectors de més valor afegit.

I una pregunta que li volia fer és sobre la indústria de defensa, què en pensava vostè de la indústria dual, m'ha semblat que hi està d'acord, però m'agradaria saber si vostè realment hi està d'acord, perquè crec que és una oportunitat de futur.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, vicepresident. Ara és el torn del diputat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Albert Salvadó.

Albert Salvadó Fernández

Gràcies, president. Intentaré esta vegada cenyir-me al temps que dispo. I gràcies al senyor Miquel Puig per esta compareixença. Crec que és molt clarificadora, encara que és evident que amb quinze minutets no dona per a més.

Li agraeixo aquesta foto dels últims setanta anys quant a l'economia espanyola, en aquests tres períodes, que la veritat és que ens il·lustren en quin moment mos trobem. Una diagnosi compartida.

També hagués estat bé disposar de més temps per poder parlar de quins mecanismes podem implementar per tal de millorar la productivitat. I també i aquí entraré en algun dubte conceptual que tinc i li traslladaré al compareixent. Quan parlem de, per una part, l'increment de població és evident que afecta en un moment d'increment també de l'economia del país afecta el PIB *per capita*, però també la diferència entre el PIB *per capita*, per tant, la productivitat i la riquesa disponible per família. És a dir, com fem que el creixement de l'economia també es tradueixca de manera efectiva en que la riquesa que podem gaudir cadascú dels ciutadans també augmente, perquè també és un indicador claríssim d'increment de benestar.

L'economia catalana creix més que la població percentualment. Per tant, entenc que la riquesa s'acumula. I com veu... És una evidència cada vegada més, en tots los estudis que tenim disponibles veiem que la riquesa cada vegada està acumulada en menys mans. Com veu les mesures fiscals que s'estan implementant per tal de corregir aquesta tendència a l'acumulació de riquesa: impost de patrimoni, impost de donacions? Si veu necessari regular diferent els impostos sobre les rendes del treball respecte als impostos sobre les rendes del capital, per tal també de contribuir

a este repartiment més equitatiu de la riquesa de l'economia que generem com a país.

Jo de la seua exposició, veig clarament una dependència o l'enfocament és –ja em corregirà si no és així– una dependència sobretot quant a l'evolució de la població. Per tant, una variable clau és com va evolucionant la població. Tenim, per exemple, no?, feia comparativa amb l'Aragó, on tens unes característiques demogràfiques molt particulars que segurament en un moment de creixement de l'economia se trasllada ràpidament en l'increment del PIB *per capita*. Però Catalunya, per la seua

Fitxer 21CEF11

distribució tant demogràfica, geogràfica, és a dir, és complicat que es puga comparar amb l'Aragó. Per tant, li dic, el factor població lo veu tan transcendent o aquí és important incorporar mecanismes que ens permetin augmentar la competitivitat independentment del factor població.

Respecte al seu treball, que anem seguint..., és a dir, fa també molta referència a la inversió en R+D, a la transferència cap al sector productiu. També el fet de poder disposar d'acords com el que va disposar Esquerra Republicana amb el Govern de Madrid de 150 milions d'euros any en recerca. Com ho veu, si és una línia que s'ha de reforçar. Hem de repartir aquesta inversió en recerca... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –acabo, president–, esta inversió en recerca arreu del territori.

I acabo amb turisme. El turisme, és cert que la productivitat segurament és baixa, però incrementant l'estacionalitat o reduint l'estacionalitat –perdó–, podríem incrementar la productivitat. I també té un factor importantíssim en la vertebració del país, amb complements de renda en territoris agraris. I no em puc entendre, perquè, si no, el president ja no m'ho perdonarà. I és una llàstima, perquè segurament aquí hi han reflexions molt interessants.

El president

Gràcies, diputat Salvadó, per l'autocontenció. I sense més, passem la paraula a la diputada del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula la il·lustre senyora Míriam Casanova.

Míriam Casanova Domènech

Moltes gràcies, president. També, per començar, agrair al senyor Puig que avui, doncs, ens acompanyi a la Comissió d'Economia, que realment ha fet una exposició interessant, massa curta, però que ens convida a la reflexió de com hem de millorar les polítiques públiques per aconseguir una millor distribució de la renda entre tots els catalans.

Nosaltres pensem que l'economia catalana té un bon punt de partida, en el sentit de que és dinàmica, que està força diversificada, que destaca per la innovació, que està oberta al món. Però, clar, aquest món també està globalitzat i cada vegada tenim més interdependències. Les previsions macroeconòmiques són bones, vostè ho deia. És a dir, creix molt –creix molt– i, per tant, encara que el creixement és menor, doncs, és sostingut i es preveu que aquest any estigui al voltant del 2,3 per cent. I, per tant, tant els indicadors de demanda com d'oferta en aquest sentit són bons. Però també pensem que és el millor escenari que podem tenir tenint en compte l'actual entorn internacional, que considerem que és complex i incert. Per tant, jo crec que també s'han de tenir en compte en aquesta anàlisi les conseqüències que podrà arribar a tenir finalment per a l'economia, doncs, el bloqueig de l'estret d'Ormuz o també com evolucionarà el gir proteccionista dels Estats Units.

Però a banda de les amenaces externes que ens venen per interdependències negatives, també pensem que l'economia catalana té tot un conjunt de reptes. I el primer és el que vostè ha analitzat amb molt detall: el problema de la productivitat per treballador. Tenim una necessitat de millorar-la perquè realment no hem millorat, des del 2000, doncs, estem estancats i, per tant, tampoc pot millorar la renda *per capita* i, en definitiva, no aconseguim començar a reduir les desigualtats de renda.

Per tant, encara que sigui a nivell agregat, perquè això entenc que està afectant tota l'economia en general, quines polítiques creu que podrien ser més efectives o més necessàries donada la situació per millorar la productivitat i, al final, la renda *per capita* i reduir la bretxa amb la Unió Europea.

Llegim constantment diferents informes sobre productivitat, sobre competitivitat, sobre qualitat institucional que tots ells, al final, acaben mostrant que Catalunya té una sèrie de reptes. Per una banda, traves administratives i burocràtiques. Avui parlàvem, per exemple, del període de temps establert legalment entre la informació precontractual, per exemple, i quan es formalitza el crèdit hipotecari. I com aquesta n'hi han moltes, no? I, en canvi, en altres comunitats autònomes no s'apliquen.

O la major càrrega fiscal per treballador, per empreses, per emprenedors a Catalunya en relació amb altres regions.

Baixa qualitat institucional. Hi ha estudis que revelen que realment, doncs, hi ha una manca d'eficàcia, d'eficiència, de rendiment real de comptes, d'objectius verificables.

Després, hi ha un deteriorament del capital humà. Un dels estudis, per exemple, de la Cecot mostra que el noranta per cent de les empreses a Catalunya tenen problemes per trobar talent.

Dificultats per augmentar la dimensió empresarial. Només l'onze per cent de les empreses catalanes tenen més de deu treballadors.

Una immigració que és massiva en els temps actuals i que és poc qualificada i que acaba impulsant sectors, doncs, de baixa productivitat i acaba tensionant els serveis públics, i un col·lapse en les infraestructures clau.

Per sectors, també li volia ja..., em queda poc temps, però sí que volia parlar de la indústria, perquè és cert que tenim una àmplia tradició industrial, però els últims esdeveniments que estem tenint és que realment hi ha indústries que estan passant-ho molt malament. Recentment, es va anunciar el concurs de creditors de l'empresa barcelonina Serra Soldadura. Però després també estan les previstes reduccions de plantilla a la Nissan, a Nestlé i amb un comportament a l'alça dels acomiadaments col·lectius. Per tant, també quines creu que són les principals reformes que s'haurien d'aplicar a Catalunya per fer front a cadascun d'aquests reptes a mitjà i llarg termini.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara és el torn del diputat del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, i té la paraula l'il·lustre senyor Javier Ramírez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Bueno, en primer lugar, como no puede ser de otra manera, agradecer su exposición. Debo reconocer que al principio de su intervención me ha sorprendido profundamente, de hecho, ha captado mi atención con profundidad, porque al empezar decir que ya no somos pobres, que somos ricos. ¿Dónde vivimos? Y luego lo ha explicado usted correctamente. Ha explicado la evolución y el proceso. Pero, claro, automáticamente es cuando me ha venido a la mente es que estamos en el récord de pobreza infantil. Entonces, claro, cuando decimos ya no somos ricos comparados con Francia, tal cual... Bueno, pues vaya riqueza –pues vaya riqueza. Porque la realidad es que cada vez el PIB per cápita es menor en Cataluña, que la renta disponible es menor y, por tanto, la capacidad económica de los catalanes cada vez es menor.

Pero, claro, usted ha dicho una cosa que para mí creo que es fundamental e interesante. Ha dicho que salarios bajos implican personas dependientes y subvencionadas. Subvencionadas, ha dicho usted. Y, claro, esto es muy interesante, porque, evidentemente, cuando tenemos salarios bajos significa que del Estado van a depender más de lo que van a aportar. Y, claro, yo esto lo ligo con lo siguiente, y es que me viene a la cabeza una de las míticas frases que tuvo un diputado socialista, dentro de ese clasismo que tiene la izquierda y la extrema izquierda, siempre, que dijo así: «¿Quién va a limpiar el culo de nuestros abuelos?» Eso lo dijo literalmente. ¿Por qué? Porque la izquierda y el separatismo entienden que las personas que tienen que regularizar son personas que van a realizar tareas que no quieren los españoles o los catalanes. Y esto no lo digo yo, lo dicen ellos, textualmente.

Entonces, mi pregunta es la siguiente, y es: ¿usted considera que aporta al PIB per cápita de manera positiva el hecho de regularizar cientos y miles de personas –concretamente en Cataluña, 150.000 personas– que se supone que vienen a hacer tareas precisamente que usted ha nombrado, como las de geriatría, en que están mal pagadas y que, por tanto, realmente lo que estamos regularizando son personas que van a ser subvencionadas del Estado, lo que, evidentemente, va a reducir el PIB per cápita? ¿Cómo lo valora usted? Esto creo que es fundamental.

Segunda cuestión: la fiscalidad. Hemos hablado de competitividad, estamos perdiendo competitividad. Pues, evidentemente, cuanto mayor presión fiscal y cuanto mayor infierno fiscal... Y alguno hoy nos dirá que no, que en la media de la OCDE no somos uno de los países con más presión fiscal, la realidad es que una persona coge su nómina y casi el cuarenta por ciento se va en impuestos. Y cuando coge un señor una nómina y ve el coste de empresa y ve lo que este señor recibe en su banco es un escándalo. Y yo, claro, cuando algún votante socialista, de Esquerra Republicana o de Junts me dice que vamos bien, yo le digo: «Oiga, perfecto, genial, coja su nómina.» Y cuando coge su nómina detallada y ve lo que se va al Estado se horroriza. Y si encima le digo: «Bueno, usted sume el IBI, sume el impuesto de circulación, sume, la famosa Agencia tributaria de Cataluña y sume todo los impuestos que pagamos, entonces, valore si hay infierno o no hay infierno fiscal en Cataluña.»

Entonces, ¿qué pasa? Que la situación es la siguiente: los que trabajamos pagamos y los que vienen van a ser dependientes del Estado. Luego, ¿cuál es la conclusión? Que no sé cómo vamos a revertir esta situación. Porque, claro, si usted dice que somos 8 millones de personas, y no tenemos viviendas para 8 millones de personas, evidentemente, que es un dato que es indiscutible, ¿cómo lo podemos hacer? Pues mire, yo solo veo una solución y pasa por tres cuestiones: deportar, deportar y deportar.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputat. Davant de l'excusa del Grup Parlamentari de Comuns, que ja he reiterat, i davant de l'absència dels dos grups parlamentaris, en aquest cas, de la CUP i del Grup Mixt, doncs, passàriem ja la paraula a la diputada del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula il·lustre senyora Susana Martínez Heredia.

Susana Martínez Heredia

Gràcies, president. Gràcies, senyor Puig, per la seva exposició que ha fet vostè en temps rècord. Coincidim en que el principal repte econòmic que avui té Catalunya és que, tot i disposar d'una economia dinàmica i amb un creixement del PIB superior

a la mitjana europea, el PIB *per capita* es manté pràcticament estancat; per tant, el gran objectiu que hem de tenir com a país és aconseguir que aquest creixement arribi a tothom i es tradueixi en més benestar per a tots els catalans i catalanes.

Un altre dels grans reptes de la nostra economia, que també ha assenyalat vostè en la seva intervenció, és la productivitat. I també parlar de futur econòmic i de productivitat i dels reptes i amenaces que afrontarà la nostra economia durant les pròximes dècades ens porta a parlar del paper de la intel·ligència artificial, perquè no és simplement una nova tecnologia; és un canvi estructural, profund que transformarà la manera com produïm, com treballem i com competim, no?, igual que en el seu moment ho va ser la màquina de vapor, l'electricitat, internet o la digitalització; la IA marcarà també la productivitat, la competitivitat i, en definitiva, el nivell de benestar de les diferents economies.

Els estudis internacionals apunten clarament en aquesta direcció i estimen que la IA pot aportar entre 0,25 i 0,6 punts percentuals addicionals de productivitat anual a les economies avançades, amb un increment acumulat màxim de l'1,1 per cent a cinc anys a Europa, segons el Fons Monetari Internacional. Ara bé, la IA també transformarà profundament el mercat de treball. Segons els estudis, gairebé el quaranta-cinc per cent dels treballadors espanyols desenvolupen ocupacions altament exposades. I el més rellevant és que les ocupacions més exposades, segons aquests estudis, no són només feines manuals o rutinàries, sinó també professions qualificades tècniques, administratives i de serveis avançats. I en aquest context, el debat econòmic sobre la IA també se situa entre dues forces que probablement conviuran durant els pròxims anys.

D'una banda, l'efecte substitució, que pot arribar a automatitzar tasques que fins ara feien persones i substituir determinades funcions laborals i fins i tot en ocupacions d'alt valor afegit. I, per altra banda, també existeix l'efecte complementari, augmentant les capacitats dels treballadors, millorant la presa de decisions, reduint costos, fer empreses, en definitiva, més eficients, no substituint el treball humà, sinó que transformant-lo i fent-lo més productiu.

I probablement el futur de l'economia catalana també dependrà en bona mesura de quin d'aquests dos efectes, doncs, acabi predominant i, sobretot, de la nostra capacitat per gestionar bé aquesta transició.

Aquest impacte també planteja reptes socials, territorials i generacionals profunds, perquè pot ampliar les diferències entre grans i petites empreses, entre treballadors amb alta qualificació i treballadors amb menys competències digitals i fins i tot entre territoris amb més capacitat d'atraure talent, innovació i territoris que quedin més desconnectats d'aquesta transformació. Per tant, el gran repte no és només incorporar la intel·ligència artificial, sinó fer-ho bé, perquè si no ho fem adequadament, pot acabar accentuant desigualtats socials, territorials i generacionals. Però si fem bé les coses, també pot convertir-se en una gran oportunitat per a Catalunya; una oportunitat per atraure talent, crear empreses d'alt valor afegit, impulsar sectors innovadors i reforçar la nostra competitivitat internacional.

Per això, acabem fent-li les preguntes a vostè de si creu que durant els pròxims anys la intel·ligència artificial jugarà un paper econòmic important a Catalunya; com pot afectar aquesta previsió que ens ha fet del 2050; quins creu que seran els factors determinants perquè els guanys acabin traduïnt-se en més productivitat i competitivitat i més benestar compartit i no en un augment de les desigualtats.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I un cop havent conclòs el torn dels diferents grups parlamentaris, torna a tenir la paraula el senyor Puig per un temps de deu minuts per cloure la compareixença.

Miquel Puig Raposo (exsecretari d'Afers Econòmics i Fons Europeus)

Molt bé. He pres unes notes i faré el que podré. Faré el que podré. A veure, he pres notes de sis temes. Vostès em perdonaran si no toco algun tema. No sé si hi ha dret de rèplica o el que sigui, però estic obert a vostès.

En primer lloc, turisme. A Catalunya hi ha tres turismes, tres turismes molt diferents: el turisme de Barcelona, el turisme de sol i platja... Per ordre d'importància, el turisme de sol i platja, el turisme de Barcelona i el turisme de l'interior.

Fitxer 21CEF12

El turisme de Barcelona té una productivitat que és baixa, diguem-ne, però és molt superior al de sol i platja –molt superior al de sol i platja. I quan dic «productivitat», vol dir que paga millor, que paga més impostos i que sobretot reporta molts més beneficis als propietaris, que, al final, la productivitat es tradueix en beneficis, salaris i impostos.

El sol i platja, que és el turisme més important de Catalunya, té un problema fonamental, que és la clau de tot, que és que és un sector –i això és un absurd– que està dimensionat per a la punta de la temporada alta, és a dir, les infraestructures, la planta hotelera, tot està dimensionat per a la punta. Això no ho faria ningú de qui depengués un sector o una empresa. O fins i tot una casa, ningú no dimensiona les coses per a la punta. No dimensionem les autopistes per a l'operació sortida de Setmana Santa: el dia de l'operació sortida fem el que podem amb el que tenim, però no ho dimensionem tot. El sector turístic de sol i platja està dimensionat per a això, la qual cosa, què vol dir? Que només omple en temporada alta i que la resta de la temporada hi ha capital ocios i sobretot persones ocioses; persones ocioses que lògicament reben un subsidi de la resta de la societat. Per tant, tenim un sector que es nodreix de molt personal que només ocupa uns mesos l'any, perquè compta que la societat es fa càrrec d'ells la resta de l'any. Hi ha una subvenció implícita brutal.

Per què el turisme de Barcelona és més productiu que el del sol i platja? Perquè no està dimensionat per a la temporada alta. El mes de març o el mes d'octubre, la planta hotelera de Barcelona està plena. Si poguessin fer més hotels, farien més hotels, però com que no poden... Per tant, què s'ha de fer amb el sol i platja català? Redimensionar-lo a la baixa perquè les plantilles, si no tot l'any, perquè això és pràcticament impossible, sí que estiguin ocupades sis o set mesos. Això és el que hem de fer.

L'increment de productivitat seria tremend –tremend–, entre altres coses, perquè la capacitat negociadora dels empresaris en temporada alta respecte als operadors turístics milloraria una barbaritat i perquè l'experiència per als turistes, tant en temporada alta com en temporada baixa, milloraria moltíssim.

Això vol dir reduir l'ocupació en temporada alta? Sí, però és que nosaltres el problema que tenim ara és que no tenim treballadors per a la temporada alta. Per tant, una cosa que podia tenir sentit quan Espanya tenia un problema d'atur, ara que té un problema de falta de treballadors, no té cap sentit.

Pel que fa al turisme d'interior, jo penso que la cosa està claríssima. És un sector que s'ha de potenciar. Se li ha de donar totes les facilitats possibles. Se li ha de reduir tota la càrrega fiscal possible, perquè és una de les poques coses, dels pocs sectors econòmics que tenen molt de futur en la Catalunya interior, que està molt penalitzada –aquí, com a tot arreu– per la concentració de l'economia en grans ciutats.

Respecte al tema de la redistribució, la desigualtat, el PIB, etcètera, a veure, evidentment sempre hi ha un tema: el benestar de la població millora si el PIB *per capita* puja i si la distribució millora. Les dues coses, dos objectius que no són contradictoris, però que s'han de millorar. S'han de perseguir tots dos.

A Catalunya tenim molt més –això ja és una opinió– un problema de PIB *per capita*, és a dir, de productivitat que de distribució. La distribució no és bona a Catalunya? No, no ho és, per descomptat, no ho és. Però si mirem el món, si mirem el món o Europa, Catalunya té una de les distribucions, encara que hi hagi pobresa infantil, etcètera, etcètera, de les millors del món. I el problema que tenim és sobretot de PIB *per capita*. Per tant, jo no seré el que diré que no s'ha de treballar per a la millora de la distribució de la renda a Catalunya, no ho diré, però diré que si en alguna cosa s'ha de posar èmfasi ara és en la productivitat i en la millora, és a dir, que n'hi hagi més per repartir.

I, per altra banda, hi ha una altra cosa, responent a coses que s'han dit, a veure, la fiscalitat, evidentment és un gran instrument per redistribuir, és un gran instrument, però la capacitat que tenen els estats europeus individualment i les comunitats autònomes en particular per redistribuir renda a través de la fiscalitat és molt baixa

—molt baixa. Per què? Perquè les rendes són mòbils i perquè les rendes es desplacen. I, per tant, un impacte molt gran per millorar la distribució a Europa és una cosa que s'ha de prendre des d'Europa; des dels estats ho tenen molt difícil i les comunitats autònomes ho tenen pràcticament impossible.

Jo soc molt partidari de l'impost de successions. Jo soc un liberal, però un liberal com Stuart Mill. Stuart Mill era una persona que considerava..., que li que podríem dir el gran patró del liberalisme, un senyor que considerava que l'impost de successions havia de ser pràcticament... Com es diu això de que ho pren tot? (*Algú diu de fons: «Confiscatori.»*) Confiscatori, pràcticament havia de ser confiscatori —pràcticament confiscatori. Això ho defensa. Ho va defensar al Parlament britànic en diverses..., com a mínim en dues ocasions. Però això només es podia fer a la Gran Bretanya en aquell moment; ara ja no es pot fer a la Gran Bretanya allà, senzillament perquè els rics se'n van.

Per tant, siguem conscients que realment en l'únic on podem tenir un impacte molt gran és sobre la propietat immobiliària. Perquè aquí sí que les coses no se'n van. Si alguna cosa volem fer eficaç en el tema fiscal, en la meua modesta opinió, és actuar sobre l'IBI, perquè l'IBI afecta propietats, que no poden marxar. Si una persona milionària té pisos al passeig de Gràcia o a S'Agaró, encara que ell se'n vagi a viure o digui que se'n va a viure a Madrid o a Andorra o a Suïssa, de tota manera la propietat immobiliària allà està.

Tercera. S'ha parlat de qualitat institucional. No cal ni dir-ho, és una cosa importantíssima. Jo no en soc un expert i, per tant, no em pronunciaré sobre aquest tema més enllà de dir que està molt establert que és molt més important que el tipus impositiu és la qualitat institucional dels països.

Quart. El més important de tot és el capital humà. Tampoc no en soc un expert, però és evident que la Catalunya del futur es decideix a les aules; a les aules de primària, molt més que a les d'universitat, molt més que a les de secundària, i molt més que a les de primària, a l'escola infantil és on ens juguem el futur d'aquest país. Perquè, entre altres coses, una part molt important dels infants són immigrants que provenen d'entorns socioculturals molt baixos i que si no els ajudem des de molt petits —des de molt petits— a incorporar-se a un procés d'ensenyament, no ho faran mai. Hi ha

molts estudis sobre aquest tema que diuen que si vols actuar a la secundària ja és tard –ja és tard. Mai no es recuperen... Per tant, això jo no entenc perquè aquest país va decidir fer gratuïta la universitat i no va decidir fer un sistema universal d'ensenyament infantil. No ho entenc, això, no ho entenc, perquè allà és on hi ha més importància.

En aquest sentit del capital humà, vostè em pregunta per la intel·ligència artificial. Miri, jo li diré una cosa, jo no soc expert en intel·ligència artificial, però m'atreveixo a dir una sèrie de coses. Primera, tot canvi tecnològic ha produït una enorme desigualtat –enorme desigualtat–, uns s'han fet molt rics, molts s'han arruïnat, fonamentalment perquè s'han quedat sense feina. Això ha passat sempre. Després, a la llarga, aquell canvi tecnològic va bé per a tothom, perquè la productivitat és més alta, etcètera, però de moment l'impacte sempre és devastador per a algú.

Segona cosa: miri, no sabem quan tindrà impacte la intel·ligència artificial, perquè normalment les innovacions sembla que ho canvien tot, però després resulta que triguen molt realment a arribar-hi. Per tant, no sabem quan arribaran.

I per altra banda, i per tercera cosa que m'atreveixo a dir sobre aquest tema, miri, un dels avantatges que tenim ara és que tota la innovació tecnològica el que produeix és un excés de treballadors, sobren treballadors. Per què? Perquè hi ha un sistema més productiu que el substitueix. Afortunadament, la intel·ligència artificial ens arriba en un moment en què falten persones, falten treballadors, cada vegada en faltaran més. Què anirà més de pressa, la falta de treballadors perquè no van néixer infants a partir dels anys setanta o la intel·ligència artificial destruint llocs de treball? No l'hi sabria dir, i no crec que ningú... I tots aquests estudis que diuen que d'aquí a tres anys el 0,3 per cent del PIB, jo li suggereixo que no es cregui res absolutament, perquè ningú no sap re d'aquest assumpte.

Dos coses més. Indústria. Miri, la indústria, deixi'm dir una cosa esperançadora o positiva sobre la indústria. Sempre comparem Catalunya que no va bé amb el país que va bé. Per què? Perquè a Catalunya no vam apostar per la indústria i el país va apostar per la indústria. Això és una distorsió. Si nosaltres comparem la indústria catalana i la indústria basca l'any 2000, ara en volum la indústria basca ha crescut tant com la indústria catalana. És a dir, la indústria basca no ha crescut més de

pressa que la indústria catalana. Això en volum. I si mirem en productivitat, la indústria catalana ha guanyat productivitat més de pressa que la indústria basca. És a dir, la indústria catalana ara en relació amb la basca ara és millor que la indústria catalana l'any 2000 en relació amb la indústria basca de l'any 2000. O sigui, aquí no estem fallant, eh? Per tant, és una cosa positiva.

Ara, és cert que ve una època difícil, eh? Ho estem veient, hi ha empreses que comencen a reajustar i, per tant, no ens ha de, podríem dir, sorprendre que les millores de tecnologies, que els canvis tecnològics, sobretot la indústria de l'automòbil, etcètera, etcètera, comportin reajustaments d'empreses. És a dir, que jo prevegi turbulències en el sector industrial no hauria d'amagar la visió que la nostra indústria fonamentalment va bé. Ja dic que quan la comparem amb la basca va millor que la basca.

I per últim, deixi'm parlar del tema de la immigració, que sempre és un dels temes, podríem dir, més polèmics, no? A veure, s'ha dit la frase..., ara no recordo qui ha dit la frase de que la immigració impulsa sectors de baixa productivitat. S'ha dit aquesta frase –ara no recordo qui ha dit aquesta frase–, la immigració impulsa sectors de baixa productivitat. Això no és correcte. La immigració poc qualificada no impulsa sectors de baixa productivitat; és el creixement dels sectors de baixa productivitat el que atrau immigració poc qualificada. És molt important això, perquè, a més, això està molt ben documentat. La immigració segueix a la creació de llocs de treball. No és que la immigració generi llocs de treball. De fet, aquesta és la raó per la qual la immigració és tan forta a Catalunya i tan poc forta al País Basc; al País Basc no s'estan generant aquesta mena de llocs de treball en l'abundància que s'estan creant a Catalunya.

Se m'ha preguntat específicament sobre el tema de la regularització, m'ha dit: «Regularitzar serà portar gent que costarà o fer gent que costarà al sistema.» No, no és correcte això. A veure, regularitzar és persones que ja estan a Catalunya i que, per tant, ja estan costant al sistema, no costaran més perquè estiguin regularitzades; costaran el mateix. Si de cas, podran accedir a llocs de treball legals i, per tant, cotitzaran legalment. Per tant, des del punt de vista fiscal, la regularització és una

cosa positiva, no gaire positiva, eh?, siguem clars, no gaire positiva, però més aviat positiva.

Vostè s'ha pronunciat pel tema de deportació. Bé, això és un tema que vostè comprendrà que a mi no em pertoca dir-ho. Però crec –permeti'm que l'hi digui– que vostè el té mal enfocat, aquest tema. És a dir, nosaltres el que hem de fer és procurar que els sectors que estan atraient immigració poc qualificada no creixin tan de pressa o ho paguin millor els seus treballadors, perquè d'aquesta manera o no hi hagi tants treballadors poc qualificats i mal remunerats o estiguin millor remunerats. Els immigrants venen perseguint els llocs de treball.

I específicament en aquest sentit se m'ha preguntat si estic a favor d'un salari –penso que ha estat vostè– mínim més elevat, el seixanta per cent del PIB català, això tant és, evidentment. Evidentment, Catalunya necessita un salari mínim més elevat. Per què? Perquè hi ha massa treballadors i estem creant massa llocs de treball que cobren el salari mínim o pràcticament el salari mínim; és una proporció ja molt important de la massa laboral que estan al salari mínim. I, senzillament, el balanç fiscal del salari mínim actual és molt dolent. És a dir, una persona que guanya el salari mínim és una persona que al llarg de la seva vida aporta molt menys del que costa al sistema. I, per tant, en aquest sentit, una economia que li falten treballadors, que el sector turístic...

El president

Hauria d'anar acabant, si us plau, senyor Puig.

Miquel Puig Raposo (exsecretari d'Afers Econòmics i Fons Europeus)

Bé, ja està. Doncs necessita que siguin més cars.

Fitxer 21CEF13

El president

Moltes gràcies al senyor Puig per la seva predisposició a venir a aquesta Comissió d'Economia i Finances. En nom de tota la comissió, doncs, li volem reiterar aquest agraïment.

I sense més punts a l'ordre del dia, doncs, aixecaríem la sessió.

Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a les...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT